

ΠΑΝΗΤΑΘΡΩΠΟΣ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ
ΔΕΝ ΜΙΛΟΥΝ

2

2
ΔΡΧ.

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΔΕΝ ΜΙΛΟΥΝ

Το παράξενο
παιδί

Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩ-

ΠΟΣ βρίσκεται: ακόμα πάνω στην ταράτσα του σπιτιού εκείνου, απέναντι στο σπίτι του αστυνόμου Κόλλινς. Οι τρεις δολοφόνοι, που σημάδευσαν με τα αβόρυθα πιστόλια τους τον ανύποπτο αστυνομό, στο αντίκρυνό, φωτισμένο παράθυρο, έχουν χαθή πανικόβλητοι έπειτα από την επέμβαση του ιπτάμενου Τιμωρού. (*)

Ο Πλανητάνθρωπος μπορούσε εύκολα να σκοτώσει τους τρεις κακούργους. Έχει την ικανότητα να πετάει στον αέρα με την ταχύτητα της άστραπής. Έχει: απίστευτη δύναμη και με μια γροθιά μπορεί να τσακίσει το θώρακα ενός πολεμικού πλοίου. Κι' έχει: τόση αντοχή ώστε κανένα βλήμα δεν μπορεί να τρυπήσει το δέρμα του και να τον σκοτώσει. Μά δεν τους σκότωσε. Δεν επιτίθεται, δεν χτυπά και δεν σκοτώνει ποτέ παρά μόνο όταν με τον τρόπο αυτό μπορεί να σώσει αθώους ανθρώπους.

Πώς όμως μπόρεσε να α-

(*) Διάβασε το πρώτο τεύχος του «ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΥ» που έχει τον τίτλο: «Ο Άτσαλένιος Τιμωρός».

ποκτήση, όλες αυτές τις εκπληκτικές ικανότητες που ξεπερνούν και την τολμηρότερη φαντασία;

Πάνε τρία χρόνια από τότε...

Πα δὲ ἀκόμα ὁ Πῆτερ κι' ὁ Πάτ, ὁ κωμικός δίδυμος ἀδελφός του, πού εἶναι π.ὸ γνωστός μὲ τὸ παρατσούκλι Πατατράκ, θρίσκονταν στὸ ἐξοχικό κτῆμα τους. Μὰ μέρα, εἶχαν χωρὴν στὸ πυκνὸ δάσος τοῦ Ὀλντ Τάκερ. Ἐκεῖ, σ' ἓνα μικρὸ ξέφωτο, εἶχαν δὴ ἓνα πελώριο κι' ἀλλόκοτο μηχανήμα. Ἦταν ἓνα διαστημόπλοιο, πού ἦρθε στὴ Γῆ ἀπὸ κάποιον μακρινὸ πλανήτη, τὸν Βάλ! Ὁ Πατατράκ τὸ εἶχε βάλει στὰ πόδια ἀπ' τὸν φόβο του. Ὁ Πῆτερ ὅμως πῆγε μέσα καὶ συνάντησε ἓναν γέρο σφοδρὸ ἐπιστήμονα. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε πὼς μποροῦσε νὰ τὸν κάνει «Πλανητάνθρωπο». Δηλαδή, μὲ ἐπιστημονικὰ μέσα νὰ τοῦ χαρίσει τὶς τρομακτικὲς ικανότητες, πού διαθέτουν οἱ ἐξελιγμένοι ἄνθρωποι τοῦ δικοῦ του κόσμου. Ἔτσι κι' εἶγινε. Ὁ Πῆτερ δέχθηκε καὶ μῆκε σὲ μιὰ παράξενη συσκευή. Κάτι πολύχρωμες ἀκτίνες ἄρχισαν νὰ διαπερνοῦν τὸ σῶμα του, κάνοντάς τον νὰ ὑπερέβη φοβικά, γιὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας. Τὴν ὥρα πού ἡ δοκιμασία τέλειωνε, γύρισε ξαφνικά ὁ Πατατράκ, πού εἶχε ἀνησυχήσει γιὰ τὸν ἀδελφὸ του. Βλέποντάς τον στὴ συσκευή, τὸν πέρασε γιὰ νεκρό. Πάτησε μιὰ τρομαγμέ

νη στριγγιλιά. Ὁ γέρο - σοφὸς ἔκανε μιὰ ἀνήσυχη κίνησι καὶ τὸ χέρι του, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, γιὰ μιὰ στιγμή, δέχθηκε κάποια ἀκτῖνα, πού ἔπεφτε ἐκείνη τὴν ὥρα στὸν δεξὸ ὦμο τοῦ ἀγοριοῦ. Τὸ δέρμα λοιπὸν τοῦ Πῆτερ, στὴ δεξιά του ὤμοπλάτη, δὲν ἔχει τὴν ἴδια ἀντοχή, πού ἔχει σὲ ὅλο τὸ ἄλλο κορμὶ του.

Ἀλλὰ δὲν ἔχει γίνεи μόνη-μα Πλανητάνθρωπος ὁ Πῆτερ. ἔχει ἀποκτήσει δύο προσωπικότητες. Στὴν κανονικὴ του κατάστασι εἶναι ἓνα παιδί χωρὶς ὑπερφυστικὲς ικανότητες. Ὅταν ὅμως ὑπάρχει λόγος, ὅταν πρέπει νὰ γίνῃ Πλανητάνθρωπος ὁ Πῆτερ μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος καὶ συγκεντρώνει τὴ σκέψι του ἐπίμονα. Τότε γίνεται τὸ θαῦμα. Ἡ δύναμις του, ἡ ἀντοχή του κι' ὅλες του οἱ αἰσθήσεις, πολλαπλασιάζονται καὶ ὁ Πλανητάνθρωπος κάνει τὴν ἐμφάνισί του.

Γιὰ νὰ γίνεи Πλανητάνθρωπος ὁ Πῆτερ, ἀρκεῖ νὰ στέκεται λίγα δευτερόλεπτα ἀκίνητος, συγκεντρώνοντας τὴ σκέψι του ἐπίμονα. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ ὅμως, τὸ ἔμαθε μόλις μετὰ τρία χρόνια, γιὰτὶ ὁ γέρο-σοφὸς τοῦ Βάλ, ξεγελασμένος κι' ἐκείνος ἀπ' τὴν ὁμοιότητα τῶν δίδυμων, ἀντὶ νὰ τὸ πῇ σ' αὐτόν, τὸ εἶχε πῇ στὸν Πατατράκ, πού δὲν κατάλαβε τίποτα! Τὴν προηγούμενη μέρα τὸ πρῶτὸ ὅμως, ὁ Πῆτερ τὸ εἶχε μάθει τυχαίως ἀπ' τὸν κωμικὸ ἀδελφὸ

του και τότε έκανε και τον πρώτο του εκπληκτικό άλλο ως Πλανητάθρωπος, κάνοντας όλη την Αμερική να μιλάει γι' αυτόν, μέσα σε μία μέρα...

* * *

Μόλις και ο τελευταίος φονιάς φεύγει τρέχοντας, μισότρελλος από τον τρόμο, ο ιπτάμενος Τιμωρός κάνει κάτι παράξενο:

Βγάζει γρήγορα - γρήγορα την εφαρμοστή φόρμα του, με το χρυσό αστέρι στο στήθος. Τη φοράει ύστερα ανάποδα.

Τώρα πια δεν είναι ντυμένος με φόρμα, παρά με ένα κανονικό και συνηθισμένο κοστούμι και δεν είναι πια ο Πλανητάθρωπος, αλλά ο Πήτερ. Ρίχνει μία ματιά απέναντι, στο φωτισμένο παράθυρο.

Ο αστυνόμος είναι ακόμα εκεί. Έξακολουθεί να κάθεται στη θέση του και να διαβάει. Δεν έχει αντιληφθεί τίποτα από όσα έγιναν. Δεν ξέρει ότι ο θάνατος τον άγγιξε για μία στιγμή με τα παγωμένα του δάχτυλα κι' ύστερα φτερουγίσε μακριά.

Ο Πήτερ ανασαίνει βαθειά μ' ανακούφιση. Ύστερα προχωρεί κι' αυτός προς την ίδια πόρτα απ' την οποία κατέβηκαν και οι δολοφόνοι. Βρίσκει μία σκάλα. Φτάνει ως τον πιο κάτω δροφο και μπαίνει στο ασανσέρ. Σ' ένα λεπτό βρίσκεται στον δρόμο.

Ο Πατ
την παθαίνει!

ΠΩΣ όμως έφτασε ως εδώ, άκριβως πάνω στην κρίσιμη ώρα; Είναι απλούστατο.

Ο Πήτερ, όπως και όλοι οι κάτοικοι της Νέας Υόρκης, διάβασε στα παραρτήματα των εφημερίδων που κυκλοφόρησαν, τα όσα συνέβησαν την ίδια εκείνη μέρα. Από κει λοιπόν έμαθε, πώς η κοπέλλα που είχε απαχθεί απ' τους άγνωστους κακοποιούς, ήταν η κόρη του αστυνομικού Ραϊού Κόλλινς. Του ίδιου, που κυνήγησε τον Πατατράκ, που έφευγε με τη σπορ κούρσα της κόρης του. Άλλα τα φύλλα, ενώ περιέγραφαν σ' ολόκληρες σελίδες την καταπληκτική περίπτωση των «δύο άγνωστων νέων, που πετούσαν στον άέρα και χάθηκαν στα σύννεφα», έγραφαν μόνο δυο - τρία άοριστα λόγια για τους κακοποιούς.

Ο Πήτ είχε σκεφθεί ότι αυτό ήταν παράξενο. Άνησυχούσε για την άγνωστη αλλά πεντάμορφη κοπέλλα, που είχε σώσει απ' τα νύχια τους, μ' εκείνη την απίστευτη εξόρμησή του στον ουρανό. Αποφάσισε λοιπόν να πάει το ίδιο δρόμο στο σπίτι του αστυνομικού Κόλλινς, για να προλάβει αν συνέβαινε κάποιο κακό.

Προηγουμένως όμως σκέφτηκε ότι, τώρα που άρχιζε πια τη δράση του εναντίον

των έχθρων της ανθρωπότητας, έπρεπε να βρή ένα τρόπο

Περνώντας πλάι του, τον σκουντάει κατά λάθος με τον ώμο.

πο να κρύψει την πραγματική ταυτότητά του και συγχρόνως να κάνει μεγαλύτερη εντύπωση στους αντιπάλους του και να τους έμπνεί πιο έντονο τρόπο. Έτσι, αποφάσισε να εφοδιαστεί με μία φανταχτερή στολή. Και το έκανε αυτό στο διάστημα της ημέρας με τη βοήθεια του αδελφού του, του Πατατράκ...

Βγαίνει στο δρόμο αποφασισμένος να πάει στο σπίτι του. Είναι άργα και οι δικοί του θ' ανησυχούν. Ίδιως ο δίδυμος αδελφός του ο Πατατράκ, που γνωρίζει το μυστικό του και είναι αδιόρθωτος φοβητσιάρης.

Νά όμως, που δεν είναι γραφτό να φτάσει στο σπίτι του από τώρα.

Δεν έχει κάνει ούτε δέκα βήματα στον δρόμο, όταν ακούει φωνές. Κοντοστέκεται παραξενεμένος. Οι φωνές έρχονται κι αυτή τη φορά από το σπίτι του αστυνομικού Κόλλης. Πριν προλάβει να σκεφθεί τί μπορεί να συμβαίνει, ακούει και δυο απανωτούς πυροβολισμούς.

Ανήσυχος τρέχει προς την πόρτα του σπιτιού του αστυνομικού. Με τρεις δρασκαλιές έχει φτάσει. Ταυτόχρονα όμως, δυο άντρες πετάγονται ξαφνικά από κει μέσα. Στὰ χέρια τους κρατούν πιστόλια. Ο ένας, βλέποντας τον Πήτερ μπροστά του, σηκώνει το χέρι αστραπιαία και χτυπάει μ' αυτό το παλληκάρι στον κρόταφο.

— Είσαθε στο σπίτι του πατέρα μου, του αστυνόμου Κόλλινς.

‘Ο Πήτ δὲν εἶναι πιά πλανητάνθρωπος, παρὰ ἓνας φυσιολογικὸς ἄνθρωπος σὰν ὁλους. Δὲν ἔχει προλάβει ν’ αὐτοσυγκεντρωθῇ, γιὰ ν’ ἀποκτήσῃ τὴ δεύτερη ιδιότητά του. Μὲ τὸ χτύπημα λοιπὸν κλονίζεται. ‘Ο κόσμος χάνεται ὁλόγυρά του. Μ’ ἓνα βογγητὸ πόνου, κατακυλάει στὸ πεζοδρόμιο. * * *

‘Ο Πατατράκ ζῇ μέσα σ’ ἓνα ἐφιάλητη.

Βρίσκεται στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ σπιτιοῦ του. Εἶναι τρελλὸς ἀπὸ ἀνησυχία γιὰ τὸν ἀγαπημένο του ἀδελφό, πού λείπει. Θέλει νὰ τρέ-

ξῃ στὴ μητέρα του καὶ νὰ τῆς πῇ ὅλα ὅσα ἔγιναν. Νὰ τὸν συμβουλευθῇ ἐκείνη τί νὰ κάνουν. ‘Ο Πήτερ ὁμως τοῦχει ἀπαγορεύσει ρητὰ νὰ ἀναφέρῃ ἔστω καὶ μιά λέξη. Κι’ αὐτὸς ἔχει ὀρκισθῇ νὰ μὴ μιλήσῃ σὲ κανένα.

Πηγαινοέρχεται λοιπὸν τώρα στὸ δωμάτιό του καὶ μονολογεῖ:

— Τί κακὸ ἦταν αὐτὸ ποὺ μᾶς ᾄρηκε! Τὴ τρέλλα εἶν’ αὐτὴ ποὺ τόπιωσε τὸ ἀδερφάκι μου, νὰ νομίσῃ πὼς εἶναι ἀεροπλάνο καὶ νὰ πετάῃ στὸν ἀέρα; Κι’ ἐκτὸς αὐτοῦ δηλαδὴ, μὲ ποιὸ δικαίωμα πετάει, χωρὶς νύχη πᾶει στὴ

Σχολή 'Ικάρων; "Αντε άμα ήταν έτσι, άποιου του γουστάρει να ξαμολιέται; στα σύννεφα, τότε τί καθήσανε οί άλλοι και φτιάξανε τ' άεροπλάνα και τίς ρουκέττες;

Κάνει ακόμα μερικές βόλτες σέ έξαλλη κατάσταση και συνεχίζει τόν μονόλογό του:

— Και καλά! Αύτουνού του άρέσει και πετάει. Έμένα όμως πώς με παίρνει μαζί του; Με ποιά δικαίωμα; Με ρώτησε άν έχω κέφι για ούρανίους περιπάτους; Με ρώτησε άν δέν ξεπάγασα εκεί πάνω που με πήγε κι' άν δέν άρπαξα συνάχα με περικεφαλαία;

Και φταρνίζεται δυνατά. "Υστερα βγάζει τó μαντήλι του. Σκουπίζει τή μύτη του θορυβώδως.

— Και γιατί δέν γύρισε ακόμα; Ξαναλέει, βάζοντας τó μαντήλι στην τσέπη του. Είπε ότι θάρθη γρήγορα. Κι' όμως νύχτωσε κι' αυτός δέν ήρθε! Και θέλει να μην πώ λέξι: τής μαμάς... Και μ' έβαλε και τού τ' ώρκίστηκα! Και άς πούμε πώς — έστω — έγώ, δέν λέω. Έρχεται όμως ή μαμά σέ λίγο και με ρωτάει: «Πού είναι ό Πήτ, Πάτ;» Πώς θά γίνη δηλαδή να μην τής πώ λέξι, κατά τόν όρκο πούδωσα; Τόν μουγγο - θόδωρο θά παραστήσω;

Κυττάζει τó ρολόϊ του. "Η ώρα πλησιάζει δέκα. Άναστε νάζει και κουνάει τά χέρια του μ' άπελπισία.

— Ό μόνος τρόπος για να μη μιλήσω, μурμουρίζει,

είναι να μην είμ' εδώ! Άλλά για να μην είμ' εδώ, πρέπει να φύγω! Κι' άν φύγω, πού θά πάω νυχτιάτικα;

Ξύνει τó κεφάλι του σαν να τού κατέθηκε ιδέα και ξαναλέει:

— Να ψάξω να τόν βρώ, έ; Και πού να ψάξω, σέ παρακαλώ; Να πάρω σβάρνα τά... σύννεφα; Βρέ, πού έμπλεξα! Πώ, πώ, μπέρδεμα! Προβλέπω ότι, άν τó άδερφόκι μου δέν... προσγειωθή, θά πάθουμε μεγάλες νίλες!

Ξαναφταρνίζεται, σκουπίζει τή μύτη του πρόχειρα αυτή τή φορά, με τήν ανάστροφη τής παλάμης και λέει άγανα κτισμένος:

— Και τί τάθελε όλ' αυτό, σέ παρακαλώ; Περνούσε άσχημα δηλαδή, τάσων καιρό που δέν πετούσε; Βέβαια... χαλνούσε σόλες θά μου πής! Άλλά είναι; έξοδο αυτό, να τó λογαριάσης σοβαρά, άν πρόκειται νάχης τó κεφαλάκι σου ήσυχο;

Έκείνη τήν ώρα, άπ' τó παραμέσα δωμάτιο, πού ξέρει πώς βρίσκεται ή μητέρα του, άκούει μιá καρέκλα πού μετακινείται. Τρομάζει.

— Πάω να φύγω!, μурμουρίζει. Θα πάω καμμιά δόλτα κι' ίσως στο μεταξύ να γυρίση ό Πήτ... Έννοια του και θά τού τά ψάλω άπ' τήν καλή!

Πετάει στην πόρτα. Τήν άνοίγει. Περνάει, στα νύχια έναν διάδρομο. Άνοίγει μιá δεύτερη πόρτα και βρίσκει στον δρόμο. Παίρνει στην τύ-

χη μιά διεύθυνσι· καὶ προχωρεῖ μὲ μεγάλα βήματα. Κυττάζει συνεχῶς δεξιὰ κι' ἀριστερά του, μήπως καὶ διακρίνῃ πουθενὰ τὸν Πῆτερ. Μὰ τὰ αὖτως.

Κατάσκοποι!

Ο ΠΗΤΕΡ συνέρχεται αὐτὴ τῇ στιγμή καὶ νομίζει πῶς βρίσκεται στὸν παραδείσο. Ἀπὸ πάνω του εἶναι σκυρμένη ἡ πεντάμορφη νεά, ἡ ἴδια πού ἔσωσε τὸ πρῶτόν ἀπ' τὰ νύχια τῶν κακοποιῶν, στὸ ἀεροπλάνο. Τοῦ δάζει κρύες κομπρέσες στὸ πονεμένο του μέτωπο. Μόλις τὸν βλέπε· ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια του, τοῦ χαμογελάει.

Ὁ Πῆτερ ἀνακάθεται ἑκπληκτος. Κυττάζει ὀλόγυρα. Τὸ μέρος πού βρίσκεται τοῦ εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστο. Τὸ μυαλό του εἶναι· ἀκόμα σκοτισμένο. Τὸ κεφάλι του πονάει τρομερά.

Ἐτοιμάζεται νὰ ρωτήσῃ πού εἶναι.

Ἡ κοπέλλα τὸ καταλαβαίνει.

— Εἰσθε στὸ σπίτι μου!, τοῦ λέει. Δηλαδή στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου, τοῦ ἀστυνόμου Κόλλινς!

Ὁ Πῆτερ ταραζεται. Πολὺ γιατί ἀπ' τὸ βλέμμα της καταλαβαίνει πῶς τὸν ἔχει ἀναγνωρίσῃ. Ἐκείνη ὁμως τοῦ χαμογελάει πάλι.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, τοῦ λέει. Δὲν εἶπα λέξει! Δὲν θὰ προδώσω ποτὲ τὸν ἄνθρωπο

πού μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή!

Καὶ στὰ μάτια της ἀστράφτει ὁ θαυμασμός, ἀνακατεμένος ὅμως μὲ κάποιο δέος.

Ὁ Πῆτερ τὴν ἴδια στιγμή τὰ θυμάται: ὅλα.

— Πῶς δρέθηκα ἐδῶ μέσα; ρωτάει. Τί συνέβη;

Ἡ κοπέλλα τοῦ διηγεῖται μὲ λίγα λόγια:

— Πρὶν μισὴ ὥρα περίπου, ὁ πατέρας ἐργαζόταν στὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο του. Ἐγὼ μελετοῦσα στὸ δικό μου... Εἶμαι μαθήτρια στὴν προτελευταία τάξι τοῦ Γυμνασίου... Ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα. Μπήκαν μέσα τρεῖς ἄνθρωποι. Εἶχαν στὰ πρόσωπα πανιά. Κρατοῦσαν στὰ χέρια τους πιστόλια. Ἐμπήξα μιά φωνὴ τρόμου. Ὁ ἓνας τότε μοῦ εἶπε σαρκαστικά: «Μὴ φοβάσαι, μικρούλα μου! Δὲν θὰ πότης τίποτα, ἀν εἶσαι καλὸ κορίτσι! Πές μας πού εἶναι τὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπά σου. Θέλουμε νὰ μᾶς βοηθήσῃς νὰ βροῦμε κάτ' ἡμεῖς...» — «Μὴν τολμήσετε νὰ πᾶτε μέσα!» Ὁ πατέρας θὰ σὰς συλλάβῃ ὅλους! τοὺς φώνησα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι, ἀκριβῶς γὰρ ν' ἀκούσῃ ὁ μπαμπὰς ἀπὸ μέσα. Αὐτοὶ γέλασαν. Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ξανάει: «Ἀδ' κα βγάξτε τὸ λαίμαρό σου, μικρή! Ὁ μπαμπὰς σου δὲν θὰ ξανασυλλάβῃ κανέναν πιά, γὰρ τὸν ἀπλοῦστατο λόγος ὅτι δὲν ζή!» Ἦτανε πολὺ ἐπρόσεκτος δυστυχῶς, νὰ κάθεται καὶ νὰ διαβάξῃ στὸ ἀνοχτὸ παράθυρο! Ὁ καθένας μπορούσε νὰ τοῦ

Βάζει στο αυτοκίνητο τον άναίσθητο Πατατράκ.

ρίξη μιὰ σφαίρα, από τὸ ἀντικρινὸ σπίτι!» Κόντευα νὰ πεθάνω ἀπ' τὸν τρόμο ἐκείνη τῇ στιγμή. Ἐμπήξα μιὰ καινούργια φωνή κι' ὤρμησα πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα. Ἐκείνοι δὲν μ' ἐμπόδισαν, παρὰ ἔτρεξαν κι' αὐτοὶ πίσω μου. Μόλις βγῆκα ἔξω ὅμως, ὁ πατέρας εἶχε βγῆ κι' ἐκεῖνος ἀπ' τὸ γραφεῖο του καὶ στεκόταν ὀρθος στὴν πόρτα, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Εἶχε ἀκούσει τὶς φωνές μου. Μόλις τὸν ἀντίκρισαν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὶς προσωπίδες, ἀπόμειναν ἀπελθόμενοι. Ἐγώ, σ' ἔνα νεῦμα τοῦ πατέρα, ἔτρεξα καὶ χώθηκα σὲ μιὰ πλαϊνὴ

πόρτα. Ἐνας τους πήγε νὰ μὲ πυροβολήσῃ. Ὁ πατέρας ὅμως τοῦ ἔρριξε πρῶτος. Τὸν σκότωσε. Οἱ ἄλλοι, δυὸ ἕκαναν μεταβολὴ καὶ τόβαλαν στὰ πόδια. Ὁ πατέρας πυροβόλησε πάλι ἀλλὰ δὲν τοὺς πρόλαβε. Κατρακύλησαν τὶς σκάλες κι' ἔφυγαν. Βγαίνοντας ἀπ' τὴν ἐξώπορτα ὅμως, ἔπεσαν ἐπάνω σας. Βρεθήκατε στὸν δρόμο τοὺς φαίνεται καὶ σὰς χτύπησαν, γὰρ νὰ μὴ χάσομερῆσουν... Ἔτσι εἶπε ὁ πατέρας. Αὐτὴ τῇ στιγμή εἶναι στὸ νεκροτομεῖο. Κυττάζουν γὰρ τὸν νεκρὸ συμμορίτη. Ἐσὰς ἀνέλαβα νὰ σὰς περιποιηθῶ ἐγώ. Σὰς βρήκαμε

Ξέω από την πόρτα μας... Σας αναγνώρισα άμέσως κι' εγώ ζήτησα να σας ανεδώσουν επάνω. Είναι καμμιά δεκαριά αστυνομικοί που μάς φρεϊρουν αυτή τη στιγμή...

Σωπαίνει. Περνούν μερικές στιγμές χωρίς να μιλήσει κανείς τους.

Ο Πήτερ σκέπτεται.

— Περίεργα!, μουρμουρίζει στο τέλος, σαν να μιλάει στον εαυτό του. Δεν φαντάζομαι να ήταν οι ίδιοι... Δεν προσέξατε τίποτ' άπάνω τους;

Η κοπέλλα τον κυττάζει παραξενεμένη. Δεν μπορεί να καταλάβει τί έννοει ο νέος, λέγοντας «οι ίδιοι».

— Όχι, αποκρίνεται ύστερα. Η μάλλον, πρόσεξα κάτι... Τό μόνο που μου έκανε έντύπωση, ήταν πώς τη στιγμή που αντίκρυσαν τον πατέρα με τό πιστόλι, πρώτη κίνησης των δύο άπ' αυτούς, ήταν να κυττάξουν τὰ ρολόγια τους!

Ο Πήτερ χαμογελάει. Τὰ μάτια του αστράφτουν.

— Αυτό είναι!, λέει καί σηκώνεται όρθιος. Οι άλλοι θα τον πυροβολούσαν από άπέναντι κι' αυτοί, που θα ήταν μέσα στο σπίτι σας την ίδια ώρα, θα εξαφάνιζαν τὰ ένοχοποιητικά γι' αυτούς έγγραφα. Ο άρχηγός τους ρύθμισε την ώρα του φόνου με ακρίβεια, ώστε να μη γίνη κανένα λάθος. Εύτυχώς που δρέθηκα την ίδια στιγμή εδώ κοντά καί άπετράπη ο κίνδυνος

δολοφόνους να σκοτώσουν τον πατέρα σας...

— Λυπήσου με! Δεν θέλω να πεθάνω!, λέει ο «μεθυσμένος» στον Πατατράκ.

‘Η κοπέλλα μένει με τὸ στόμα ανοιχτό. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ ἔχει καταλάθει ὅλα. Τὸ πρόσωπό της χλωμόζει· καὶ μόνο στὴ σκέψι τοῦ κινδύνου ποὺ πέρασε ὁ πατέρας της. Πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ἐτοιμάζεται νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σωτήρα της, ποὺ ἔσωσε τώρα καὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ἔφερε στὸν κόσμο.

‘Ο Πῆτερ ὅμως ἀντιλαμβάνεται τὴν πρόθεσί της. Τὴν σταματᾷ μ’ ἓνα κίνημα τοῦ χεριοῦ.

— Δὲν σὰς τὸ εἶπα γιὰ νὰ μ’ εὐχαριστήσετε, λέει, παρὰ μόνο γιὰ νὰ πῆτε τοῦ κυρίου Κόλλινς νὰ φυλάγεται περισσότερο. Καὶ τώρα, πρέπει νὰ φύγω.

— Μὰ εἰσθε χτυπημένοι!, λέει τὸ κορίτσι ἀνησυχο. Σὰς χτύπησαν ἄσχημα. Μπορεῖ νὰ σὰς ἔρθῃ καμμία ζάλη στὸν δρόμο...

‘Ο Πῆτερ χαμογελάει, μ’ ὅλο ποὺ νοιώθει πάντα φοβεροὺς πόνους στὸν κρόταφο.

— Μὴ φοβάσθε γιὰ μένα, δὲν μὲ πιάνει τίποτα!, τὴ θεοαἰνεί.

Καὶ κάνει νὰ φύγῃ ἀλλὰ ξαφνικὰ κοντοστέκεται.

— Θὰ ἤθελα νὰ σὰς ἔκανα μιὰ ἐρώτησι, λέει στὴν κοπέλλα. Γνωρίζετε γιατί σὰς ἀπήγαγαν; Γνωρίζετε γιατί θέλησαν νὰ σκοτώσουν τὸν πατέρα σας; Ξέρετε τί εἶναι τὰ χαρτιά ποὺ θέλουν νὰ πάρουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο του; Ἔχετε ἰδέα τί εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Οἱ ἐφημερίδες δὲν

ἐγγραφάν τίποτα γι’ αὐτούς...

‘Η νέα τὸν κυττάζει μὰ στιγμὴ διστακτικὰ. Τὸν κυττάζει θαθεῖα στὰ μάτια. Σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὸν ψυχολογήσῃ.

Τὸ βλέμμα τοῦ Πῆτερ ὅμως εἶναι καθάριο. ‘Η μορφὴ τοῦ γεμάτη τιμότητα. Στὴ στιγμὴ οἱ ἀμφιβολίες τῆς κόρης τοῦ Κόλλινς, ἐξαφανίζονται.

— Σὰς ἔχω ἐμπιστοσύνη, λέει, καὶ θὰ σὰς πῶ. ‘Ο πατέρας ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη μιᾶς μεγάλης σπείρας κατασκόπων. Κινδυνεύει γιὰ νὰ κλέψουν ὅλα τὰ μυστικά καὶ κατόπιν νὰ καταστρέψουν τίς βάσεις τῶν πυραύλων τῶν ‘Ηνωμένων Πολιτειῶν! Δὲν ξέρω περισσότερα. ‘Ο μπαμπὰς δὲν μοὶ μιλάει ποτέ γι’ αὐτά, καθὼς καταλαβαίνει. Ἔτσι ὅμως ἔχω καταλάβει.

— Εὐχαριστῶ, μουρμουρίζει ὁ Πῆτερ.

Στὸ πρόσωπό του ἔχει ζωγραφιστὴ μεγάλη ἀνησυχία. Ὡστε δίκαια τὸ ὑποψιάστηκε: ‘Ο κίνδυνος, ποὺ ἀπειλεῖ τὴν ‘Αμερικὴ, εἶναι τρομακτικός! ‘Ο Πλανητάνθρωπος γιὰ πρώτη φορὰ, θὰ πρέπει νὰ δράσῃ πραγματικὰ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακό, καταστρέφοντας τοὺς κατασκόπους!

— Καὶ τώρα φεύγω, λέει στὴ νέα, μὲ τὸ μυαλό γεμάτο χιλιάδες σκέψεις.

Ἐκείνη τὸν σταματᾷ πάλι.

— Δὲν μ’ ἀφήσατε νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ ὅσα κάνατε γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν πατέρα!; ψιθυρίζει ντροπαλά.

‘Ο Πήτερ χαμογελάει. Τὸ βλέμμα του εἶναι πάντα γεμὰ το θαυμασμό γιὰ τὴν ὑπέροχη ὁμορφιά της.

— Θέλετε νὰ μ’ εὐχαριστήσετε στ’ ἀλήθεια, μὲς Ντάϊνα; τῆς λέει στὸ τέλος, ἀφοῦ ξέρεῖ τ’ ὄνομά της ἀπὸ τὰ παραρτήματα τῶν ἐφημερίδων ποὺ διαβάσε.

— Καὶ βέβα! ἀποκρίνεται ζωηρὰ ἢ κοπέλλα, κοκκινίζοντας.

— Τότε λοιπόν, νὰ μοὺ μιλάτε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα στὸν ἐνικό καὶ νὰ μοὺ ἐπιτρέψετε κι’ ἐμένα τὸ ἴδιο...

— Μετὰ χαρὰς!, φωνάζει αὐθόρμητα τὸ κορίτσι, τόσο αὐθόρμητα, ποὺ κοκκινίζει ἀκόμα περισσότερο. Στὸ καλὸ, Πήτερ! Νὰ προσέχης!

— Γειά σου, Ντάϊνα!... Μὴ φοβάσαι καθόλου γιὰ μένα.

Κι’ ὁ Πήτερ φεύγει. Γυρίζει στὸ σπίτι του ἀνυπομονώντας νὰ συναντήσῃ τὸν Πατατράκ. Φοβάται μήπως ὁ ἀδελφός του, στὴν ἀνησυχία του, ἔχει κάνει καμμιὰ κουταμάρα. Φτάνοντας ὅμως τὸν περιμένει μὲ δυσάρεκτη ἐκπληξή.

‘Ο ἀδελφός του δὲν βρῖσκεται ἐκεῖ. ‘Η ὥρα κοντεύει ἔντεκα.

‘Η μητέρα τους, μ’ ὅλο ποὺ δὲν γνωρίζει τίποτ’ ἀπὸ τὰ ὅσα τοὺς συνέβησαν σήμερα, ἀνησυχεῖ κι’ αὐτὴ, γιατί ὁ Πατατράκ ποτὲ δὲν ἀργεῖ τόσο.

— Ήταν ἐδῶ, λέει ἀπορῶντας. Στὸ δωμάτιό του.

Οὔτε ξέρω ποὺ πῆγε, οὔτε τὸν ἄκουσα ποὺ βγήκε...

‘Ο Πήτερ τὴν καθησυχάζει. Ἀποφασίζει νὰ τὸν περιμένῃ μαζί μὲ τὴ μητέρα του. ‘Η ὥρα ὅμως περνάει. Τὰ μεσάνυχτα κυλοῦν καὶ ζυγώνει μία. ‘Ο Πατατράκ δὲν ἔχει γυρίσει ἀκόμα!...

‘Ο Πήτερ, γιὰ τρίτη τοῦλάχιστον φορά, λέει στὴ μητέρα του πὼς θὰ κυτάξῃ νὰ τὸν βρῇ καὶ δαγίνει στὸν δρόμο.

‘Η νύχτα εἶναι κατασκότεινη. Διαβάτης δὲν ὑπάρχει οὔτ’ ἓνας, ἀπ’ ἄκρῃ σ’ ἄκρῃ...

‘Ο μεθυσμένος

ΤΙ ΕἶΝΕ ὅμως ἀλήθεια ὁ Πατατράκ καὶ γιατί ἀργεῖ τόσο, ἀφοῦ ξέρομε πὼς εἶχε βγῇ μόνο γιὰ λίγο, ἐπειδὴ εἶπε ὁ ἀδελφός του; Γιὰ νὰ τὸ μάθωμε πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμε τρεῖς ὥρες πίσω. Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κωμικὸς νέος δαγίνει ἀπ’ τὸ σπίτι του καὶ παίρνει τοὺς δρόμους, δηλὴ γύρω στὶς δέκα.

Προαγγεῖ ὅπως εἶπαμε στὴν τύχη. Δὲν ἔχει ποὺ νὰ πάῃ. Καί, κατὰ τὴ συνήθειά του, μονολογεῖ σ’ ὅλη τὴ διαδρομή:

— Νὰ δουλειές! Οὔτε στὸ σπιτάκι μου δὲν θὰ μπορῶ νὰ καθήσω ἀπὸ δῶ καὶ πέρα! Ἀντὶ νὰ ροχαλίζω τώρα, ποὺ μαὶ καὶ συναχωμένους, ὑποχρεώνομαι νὰ γυρίζω μὲς στὴ νύχτα, σὰν τὴν ἀδικη κατάρρα!

Ἀλήθεια: Μὲ τὴ σκασίλα μου, ἔχασα καὶ νὰ φτερνιστῶ!

Καὶ πατάει ἕνα φάρνισμα τρομερό. Ὁ διαβάτης ποὺ περνάει δίπλα του ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀνατινάζεται ξαφνιασμένος καὶ σταυροκοπιέται.

Ὁ Πατατράκ χαμογελάει μὲ τὴν καινούργια του μικρὴ φάρσα. Σκουπίζει τὴ μύτη του καὶ προχωρεῖ. Ταυτόχρονα συνεχίζει καὶ τὴν κουβέντα του μὲ τὸν ἑαυτό του:

— Ἄντε νὰ τὸν βρῆς καὶ νὰ τὸν συναντήσης, λέει. Καὶ ποῦ νὰ τὸν συναντήσω, σὲ παρακαλῶ, ποῦ αὐτὸς τώρα, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ στὸ σπίτι μας; Δύσκολο τῶχει δηλαδή, νὰ κατέβῃ στὴν ταρατίσα, σὰν ἐλκώπτερο, κι' ἐγὼ νάχω πάρει τοὺς δρόμους, δωρεὰν καὶ δωρεσέ;

Στέκεται ξαφνικά, καθὼς κάνει τὴ σκέψη:

«Ἄν ἔχῃ γυρίσει, πρέπει νὰ γυρίσω κι' ἐγώ. Ἄν ὅμως δὲν γύρισε ἀκόμα, τί θὰ πῶ στὴ μάνα μας;»

Ἀναστενάζει καὶ κάνει ἕνα κίνημα ἀπελπισίας μὲ τὰ χέρια. Σηκώνει καὶ τὸ κεφάλι πρὸς τὸν οὐρανό, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι: μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν ἀδελφό του ἐκεῖ πάνω. Ἐνας δ᾽άπτων ἀστέρας χαράζει τὴ νύχτα.

— Ἐχει γούστο καὶ νᾶναι αὐτός!, μονολογεῖ ὁ Πατατράκ ἀνήσυχος. Ἦτανε... μα κρουούτσικα καὶ δὲν πρόλαβα νὰ διακρίνω τά... χαρακτηριστικά του!

Καὶ προχωρεῖ κι' ἄλλο. Χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, μὲ ὅλες τὶς κουτουράδες ποὺ λείπει καὶ τὶς σκέψεις ποὺ κάνει, ἔχει ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Αὐτὴ τὴν ὥρα βρίσκεται ἔξω ἀπὸ ἕνα μεγάλο κατάστημα, ποὺ πουλάει διάφορα εἶδη γιὰ τοὺς καπνιστές. Ἡ βιτρίνα τοῦ μαγαζιοῦ σκορπίζει ἀπλετο φῶς. Ὡστόσο ἡ ὥρα εἶναι: προχωρημένη καὶ τὸ μέρος δὲν εἶναι κεντρικό. Μόνο ἕνας ἀνθρώπος στέκει στὴ βιτρίνα καὶ κυττάζει τὰ ἐκθέματα. Ὁ λόγος δὲν εἶναι κανεὶς.

Ὁ ἀδόρθωτος Πατατράκ μὲ τὴν ἀφηρημάδα ποὺ περπατάει, περνώντας πλάϊ του, δὲν τὸν προσέχει καὶ τὸν σκουντάει δυνατὰ μὲ τὸν ὦμο του. Μὲ τὴν ἐμφυτὴ εὐγένειά του, στρέφει ἀπότομα νὰ ζητήσῃ συγγνώμη. Ἔτοιμος εἶναι. Ἐχει ἀνοίξει ἀκόμα καὶ τὸ στόμα του. Ὁ ἄλλος ὅμως, ὅπως φαίνεται ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν πολὺ «ζόρικων» ἀνθρώπων. Στρέφει πρὸ γρήγορα καὶ ἀρπάζει τὸν Πατατράκ ἀπὸ τὰ πέτα. Τὸν τραντάζει ὁλόκληρον.

— Δὲν προσέχεις, κύριος; γρυλλίζει ἄγρια. Στραβομάρα ἔχεις;

Ἡ ἀνάσα του μυρίζει βαρειά. Σίγουρα εἶναι πιωμένος.

Ὁ καθόλου γενναῖος Πατατράκ ἀνήσυχει. Σκέπτεται νὰ πεταχτῇ ἄξαφνα καὶ νὰ τοῦ φύγῃ τρέχοντας.

Ξαφνικά, ὅμως, ὁ μεθυσμένος γουρλώνει τὰ μάτια, σὰν

νά βλέπη φάντασμα. Κυττάζει τόν Πατατράκ με άνείπωτο τρόμο, λές κι' είναι κανένα τρομακτικό τέρας! 'Αφήνει τόν γιάκά του. 'Οπισθοχωρεί δυό δήματα τρέμοντας δόλοκληρος. 'Η πλάτη του κολλάει στο πλέγμα τής διτρίνας και άναγκάζεται νά σταματήσει. 'Έχει γίνει κατάχλωμος. 'Ο Πατατράκ τόν παρατηρεί κι' αυτός, με πολύ μεγάλη σαστισμάρα.

— Τί έπαθες, καλέ; του λέει. Τόσο πολύ δυνατά σε σκούτησα πιά;

'Ο άγνωστος τρέμει όλοένα και περισσότερο. 'Ιδρώντας άναδύζει στο πρόσωπό του. Με φωνή που διακόπτεται άπ' την τρεμούλα, ρωτάει:

— Εί...εί... είς' έσύ;

— Στην τιμή μου, ναί!, άποκρίνεται με ειλικρίνεια ό Πατατράκ. Νά μη σαλέψω άπό δώ που βρίσκομαι, άν δέν είμ' έγώ! Θές νά δής και την ταυτότητά μου;

— Λυπήσου με!, φωνάζει ό άνθρωπος και λές ότι άπ' τη μία στιγμή στην άλλη, θάρρη κάτω.

— Σε λυπάμαι, δρέ άδερφέ!, του κάνει. ό Πατατράκ συγκатаβατικά. Κι' έσύ όμως πάλι, μην τό κατεβάξης έτσι, με τις νταμιτζάνες!

— Δέν... δέν... δέν την άρπαξα έγώ!, συνεχίζει ό άλλος, που άπ' τόν τρόπο του, είναι φανερό πως ούτε άκούει τί του λέει. ό κωμικός νέος. Με διάταξαν! Με πληρώνουν

γι' αυτό κι' άν άρνηθώ θα με σκοτώσουν!

— Καλά - καλά! 'Εσύ 'σαι έντάξει μιá φορά! Τί σε νοιάζει λοιπόν; του λέει. ό Πατατράκ εύθυμα.

Νομίζει πως ό άγνωστος δέν ξέρει τί λέει άπό τό μεθύσι. Διαισκεδάει μάλιστα, με τις άσυναρτησίες του. Ούτε μπορεί νά του περάση άπ' τόν νού, τί συμβαίνει στην πραγματικότητα:

'Ο άνθρωπος αυτός, είναι ένας άπό τούς ασκοφόρους συμμορίτες, που είχαν άπαγάγει την κόρη του Ραϊύ Κόλλινς! Ένας άπό κείνους που ό Πλανητάνθρωπος άντιμετώπισε τό πρωί τής ίδιας μέρας, μέσα στο άεροπλάνο τους. (*) 'Απ' αυτούς που τόν πυρεβόλησαν μανιασμένα και είδαν έντρομοι και κατάπληκτοι τις σφαίρες ν' άποστρακίζωνται, επάνω στο χίλιες φορές σκληρότερο άπ' τό άτσάλι κορμί του! Αυτόν άκριβώς τόν επιάλητ ήθελε νά ξεχάση και τά είχε πιή. "Οχι όμως τόσο πολύ, που φαντάζεται. ό Πατατράκ. Όλη του ή τρεμούλα, προέρχεται άπό τόν υπερφυσικό τρόπο του και μόνο. Μ' αυτά μάλιστα που του λέει ό αδιόρθωτος άδελφός του Πλανητάνθρώπου, νομίζει ότι τόν έρωνεύεται. Φαντάζεται πως έχει φτάσει ή τελευταία του ώρα. Δέν κάνει καμιά προσπάθεια νά ξεφύγη τρέχοντας, γιατί πιστεύει πως θάνα: μάταιη. "Ε

(*) Διάβασε τό πρώτο τεύχος.

χει δὴ τὸν Πλανητάνθρωπο νὰ σχίξῃ τὸν ἀέρα, σὰν κεραυνός. Ἐνώνει τὰ χέρια ἱκετευτικά.

— Λυπήσου με!, βογγάει μισοπεθαμένος.

— Αὐτὸ τὸ ξανάπες πρῶτο - πρῶτο!, διαμαρτύρεται ὁ Πατατράκ, πού καθὼς θεωρεῖ ἀστεία τὰ ὅσα λέει ὁ «μεθυσμένος», προτιμάει ν' ἀκούῃ καινούργια.

— Ἐλεος! Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ φύγω ἀπ' τὴν Ἀμερική καὶ νὰ μὴν ξαναβρεθῶ στὸν δρόμο σου!

— Μπά! Δὲ μὲ νοιάζει! Δὲν εἶναι δικός μου ὁ δρόμος!, τοῦ λέει ὁ Πατατράκ.

— Θὰ σοῦ πῶ καὶ σὲ ποῖο μέρος μᾶς συγκεντρώνει ὁ ἀρχηγός, ἂν μ' ἀφήσης νὰ ζήσω!

— Σὲ προσκοπτικὴ ὁμάδα θάνατι!, μουρμουρίζει ὁ Πατατράκ.

— Θὰ σοῦ πῶ καὶ τὰ ὀνόματα δυὸ φίλων, πού ξέρω καὶ πού εἶναι μαζί μας!

— Μμμ! Τώρα μάλιστα! Σπενδαίσι παρέα θὰ κάνουμε μὲ τοὺς φίλους σου! Ἄν μάλιστα εἶναι κι' αὐτοὶ κρασοπατέρες, σὰν καὶ τοῦ λόγου σου!... Ἐχω μὴν ἰδέα: Δὲν πᾶς γιὰ ὕπνο τώρα;

Ὁ τρόμος τοῦ κακοποιοῦ, φτάνει αὐτὴ τὴν φορὰ στὸ ἀπροχώρητο. Εἶναι δέξας πῶς ὁ προμερὸς ἄνθρωπος, πού πιστεύει ὅτι ἔχει ἐμπρός του, ὅταν τοῦ μιλάει γιὰ ὕπνο, ἐννοεῖ τὸν θάνατο!

Σέρνεται στὸ πεζοδρόμιον σὰν σκύλος καὶ τοῦ ἀγκαλιά-

ζει τὰ πόδια.

— Ὁχι!, βογγάει. Ὁχι! Δὲν θέλω νὰ πεθάνω!

— Καὶ ξέρεις κανέναν πού νὰ θέλῃ; τοῦ λέει ὁ Πατατράκ ἀγανακτισμένος μὲ τὴ χειρονομία του. Τὰ πόδια μου, ὅμως, μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τί σοῦ φταίξανε;

— Μή! Μή μὲ σκοτώνης!, γρυλλίζει ὁ γκάγκστερ.

— Μπά, τρομάρα σου! Σταμάτα πιά καὶ κάποιος ἔρχεται ἀπ' ἀντίκρου!, τοῦ φωνάζει ὁ Πατατράκ γελώντας μὲ τὴν καρδιά του. Θὰ μᾶς πάρουνε γιὰ ψῶνια καὶ τοὺς δύο! Βρὲ κακὸ πούπαθα!

Καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ πόδια του ἀπ' τὸ ἀγκάλισμα τοῦ κακοποιοῦ. Ἐκεῖνος πάλι εἶναι ἐντελῶς ἐκτὸς ἑαυτοῦ πιά. Φαντάζεται πῶς μὲ τὸ νὰ σφίγγῃ ἐκεῖνα τὰ πόδια, κρατιέται ἀπ' τὴ ζωὴ. Τὰ σφίγγει λοιπὸν περισσότερο.

Ὁ Πατατράκ χάνει τὴν ἱσορροπία του. Κάνει νὰ πιασθῇ ἀπ' τὸν ἀέρα, βγαίνει μὴν φωνὴ καὶ πέφτει. Τὸ κεφάλι του χτυπάει στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου καὶ μένει: τέζα!

Ἡ φοιχτὴ
φυλακὴ

Ο ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ πετιέται ὀρθος. Κυττάζει τὸ πεσμένο ἀγόρι ἐμβρόντητος. Δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Κι' ὅμως εἴτε μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ εἴτε ὀχι, ὁ Πατατράκ εἶναι πεσμένος ὁ-

ναίσθητος στον δρόμο και δεν λείπει να σαλέψει.

Στην αρχή του περνάει: ή ιδέα ότι προσποιείται. Γρήγορα όμως βλέπει, ότι απ' το χτυπημένο κεφάλι του νέου, έχει τρέξει αίμα! Συλλογίζεται πώς αυτό είναι: πολύ παρ'άξιο, τη στιγμή που δεν μπορούσαν να του κάνουν τίποτα οι σφαίρες.

Σε μια στιγμή το βλέμμα του αστράφτει.

— Νά τον πάω στον 'Αρχηγό!, μευμουρίζει: μέσ' απ' τα δόντια του. Σίγουρα θα ένθουσα στη μαζί μου και θα με γεμίση λεφτά! Είναι μόνοναδική εύκαιρία να γίνω πλούσιος!

του.

Κυττάζει ολόγυρό του άνησυχος. 'Από την ώρα που έκανε αυτή τη σκέψη, άρχίζει να άνησυχή, μήπως τίποτα άπρόσπτο τον έμποδίση να πραγματοποιήση το σχέδιό

Φαίνεται όμως τυχερός. 'Ο διαβάτης που έρχόταν πρὸς τὸ μέρος τους, έχει στρίψει στην προηγούμενη γωνία. 'Ο δρόμος είναι έντελῶς έρημος. Μόνο πέρα, μακρυνά, στο βάθος του, διακρίνεται ένας άνθρωπος που περπατάει.

'Ο κακοποιός σκύβει γρήγορα. 'Αρπάζει τον Πατατράκ και τον άνασκηώνει. Τον παίρνει στον ώμο του. Βαδίζει όσο μπορεί πιο γρήγορα πρὸς τον πλαϊνό δρόμο. 'Εκεί πέρα υπάρχει ένας τηλεφωνικός θάλαμος. 'Ο συμμορίτης πηγαίνει: ολόστια πρὸς τὰ εκεί. Ξαφνικά από ά-

πέναντί του, μια γωνία παρα κάτω, στρίβει: ένας άστρυφύλακας. Τὸ όργανα του νόμου κάνει: την νυκτερινή περιπολία του.

'Ο άνθρωπος που κρατάει τον Πατατράκ, χώνεται: στη στιγμή σε μια πόρτα. Κρύβεται: στη σκιά, στο βάθος της. 'Η καρδιά του είναι γεμάτη άγωνία. 'Ακούει: τὰ δήματα του άστρυφύλακα, που πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος του. Περνούν μερικά δευτερόλεπτα, κρίσιμα για την τύχη του καημένου του Πατατράκ.

'Ο άστρυφύλακας όμως, στο τέλος, περνάει πρὸς άπ' την πόρτα εκείνη, χωρίς να κυτάξει καν στο βάθος της.

'Ο συμμορίτης περιμένει λίγο ακόμα. 'Υστερα βγαίνει: και πηγαίνει στον τηλεφωνικό θάλαμο. Μπαίνει μαζί με τον άναίσθητο νέο. Παίρνει ένα νούμερο στο τηλέφωνο. Λέει λίγα λόγια και τὸ κλείνει. Κάθεται μέσα στον θάλαμο και περιμένει. Περνούν δέκα λεπτά της ώρας. Ξαφνικά, από μακρυνά, άκούγεται: ή μηχανή ενός αυτοκινήτου που πλησιάζει. Τὸ άμάξι: δεν άργεί να έρθη και να σταθή άκρῶς έξω από τον θάλαμο.

'Ο συμμορίτης έχει: δγή έξω. Κρατά πάντοτε τον Πατατράκ στον ώμο.

'Η πόρτα της κούρσας άνοίγει. Βάζει τον άναίσθητο μέσα. Μπαίνει κι' ό ίδιος.

Τὸ αυτοκίνητο ξεκινάει με μεγάλη ταχύτητα. Δισχιζεί: τους νυκτωμένους δρόμους

— Δέν θά πώ οὔτε μιὰ λέξι, τέρας
δογγάει ἀδύναμα ὁ αἰχμάλωτος.

τῆς πολιτείας. Ἡ κίνησι, ὅσο πάει καὶ ἀραιώνει, γιατί καὶ τὰ ἀμάξι, ὅσο πάει καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ κέντρο καὶ πλησιάζει πρὸς τὴν ἐξοχή.

Λίγο ἀργότερα σταματοῦν ἔξω ἀπὸ ἓνα πελώριο καὶ σκοτεινὸ κτίριο, πού μοιάζει σὰν νὰ τὸχουν ἐγκαταλείψει. Βάζουν τὸν Πατατράκ ἐκεῖ μέσα. Τὸ ἀγόρι ἐξακολουθεῖ πάντα νά... κοιμάται τοῦ καλοῦ καιροῦ!

Καὶ ἄλλοι: συμμοριῖτες ἔχουν προστεθῇ τώρα, στὸ ἑσωτερικὸ τοῦ κτιρίου. Κατεβάζουν τὸν ἀδελφὸ τοῦ Πλανητανθρώπου ἀπὸ μιὰ στενὴ, πέτρινη σκάλα, πού λές ὅτι κατεβαίνει στὸ κέντρο τῆς Γῆς. Ἐκατοντάδες σκαλιὰ ἔχουν κατέβει κι' ἐκεῖνὸ δὲν λέει: νὰ τελειώσῃ. Παντοῦ μυρίζει βαρεῖα ἢ μούχλα. Καμμιά φορὰ σταματοῦν. Κάποιος ἀνάβει ἓνα δαυλὸ, πού δρῖσκεται στερεωμένος σ' ἓναν τοῖχο. Φωτίζεται μιὰ μεγάλη ὑπόγεια αἶθουσα, ἀνοιγμένη ὁλόκληρη μέσα στὸν δρόχο. Ὁλόγυρά της ὑπάρχουν μεγάλες σιδερένιες πόρτες. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ὁδηγοῦν τὸν Πατατράκ. Ἀνοίγουν. Ἡ πόρτα τρίζει ἀπαίσια. Ἀπ' τὸ φῶς τοῦ δαυλοῦ, φωτίζεται ἀμυδρὰ ἓνα μικρὸ τετράγωνο κελλί. Πετοῦν τὸ ἀναισθητὸ ἀγόρι: ἐκεῖ μέσα καὶ ξανακλείνουν. Κλείδωνουν καὶ βάζουν μιὰ ἀσκήκωτη ἀμπάρα ἀπ' ἔξω. Ἡ πόρτα αὐτὴ εἶναι θωρακισμένη μὲ χοντρὸ ἀτσάλι κι' ἔχει ἓνα πολὺ μικρὸ παραθυράκι, μ' ἓνα μονάχα

χοντρὸ κάγκελο στὴ μέση. Εἶναι μόνο γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ ὁ φυλακισμένος ἀπὸ ἀσφυξία.

Ἀφήνουν τὸν Πατατράκ ἐκεῖ πέρα καὶ φεύγουν. Ὁ δαυλὸς ξεχνιέται ἀναμμένος στὴν κυκλική, ὑπόγεια αἶθουσα, πού μοιάζει σὰν λάναι κάποιο τμήμα τῆς κολάσεως....

Μάτια μέ...
ἀκτίνες Χ!

Ο ΠΗΤΕΡ ἔχει δυῆ στὸν δρόμο, νὰ ψάξῃ γιὰ τὸν χαμένο ἀδελφὸ του. Πού νὰ ψάξῃ ὁμως; "Ὅσες ὑπεράνθρωπες ικανότητες καὶ ἂν διαθέτῃ, πὼς μπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ ἓνα ἄνθρωπο, μέσα σὲ μιὰ τεράστια μεγαλούπολι, σὰν τὴν Νέα Ὑόρκη; Εἶναι κάτι πού φαίνεται ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ γίνη. Ἴσως τὸ λογικώτερο θάταν νὰ εἰδοποιούσε τὴν ἀστυνομία. Μὰ ὁ Πήτερ δὲν θέλει. Φοβάται πὼς ἂν οἱ ἀστυνομικοὶ ἐρευνήσουν γιὰ τὸν Πάτ, ὁ ἀδελφός του θὰ κινδυνεύσῃ θανάσιμα. Κι' αὐτὸ γιατί εἶναι βέβαιος, ὅτι ἔχει πέσει στὰ χεῖρα τῶν κακοποιῶν, πού θὰ τὸν ἔχουν περάσει σίγουρα γι' αὐτόν. Μόνο οἱ κακοποιοὶ εἶδαν τὸ πρόσωπό του στὸ ἀεροπλάνο καὶ ἡ Ντάινα. Στὴν κοπέλλα ὁμως ἔχει ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη. Μένουν λοιπὸν μονάχα οἱ συμμοριῖτες — οἱ κατάσκοποι, ὅπως τοῦ ἐξήγησε ἡ ὁμορφὴ κόρη τοῦ Κόλλινς.

Ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα φωτίζει

τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγορεύου. Τρέχει τότε στὸ κούφωμα μιᾶς σκοτεινῆς πόρτας. Βγάζει γρήγορα τὰ ρούχα του καὶ τὰ φοράει ἀπ' τὴν ἀνάποδη. Τώρα εἶναι ντυμένος σὰν Πλανητάνθρωπος, μὲ τὴν ἐφαρμοστή του φόρμα, πού ἔχει τὸ χρυσὸ ἀστέρ: στὸ στήθος καὶ τὰ χρυσὰ σειρήτια στὸν λαϊμό καὶ τὰ μανίκια.

Μένει ἀκίνητος μὲς στὸ σκοτάδι. Κλείνει τὰ μάτια καὶ συγκεντρώνει τὴ σκέψ: του μ' ἐπιμονή. Τρία — τέσσερα δευτερόλεπτα, μένει ἔτσι. Καὶ τότε....

Νοιώθει ἀπότομα μιὰ τρομακτικὴ δύναμι νὰ γιγαντώνεται μέσα του. Κάνει δυὸ βήματα. Τεντώνει τὰ χέρια, λυγίζει τὰ πόδια καὶ μὲ ὑπέροχη ἐκτίναξη τινάζεται σὰν βολίδα στὸν σκοτεινὸ οὐρανό! 'Ο Πῆτερ ἔχει γίνει Πλανητάνθρωπος!

Δὲν πηγαίνει μακριά. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἔχει φτάσει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ἐπάνω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀστυνόμου Κόλλινς. Κάνει μερικές βόλτες. Τὰ ἀέτisia μάτια του, μποροῦν καὶ βλέπουν τώρα καὶ μέσα στὸ σκοτάδι, μὲ τὴν ἴδια εὐχέρεια καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι βλέπουν τὴ μέρα.

Δὲν δυσκολεύεται λοιπὸν νὰ διακρίνῃ τοὺς ἀστυφύλακες πού κατὰ διαταγὴν τοῦ Κόλλινς, εἶναι κρυμμένοι: ἔδω κι' ἐκεῖ, ἀπὸ τὸν κῆπο, ὡς τὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ.

Αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ τὸν δοῦν καθόλου στὰ σκοτεινά.

Μὲ τὸ πλεονέκτημα πού ἔχει, νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὸν δοῦν, δὲν δυσκολεύεται καθόλου νὰ χωθῇ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Κόλλινς. Προχωρεῖ πρὸς τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου.

Στὸ σπίτι: παντοῦ, ἐπικρατεῖ νεκρικὴ σιγή. 'Ο Πλανητάνθρωπος δὲν τὴν διαταράζει καθόλου. Τὰ βήματά του εἶναι: ἀθρόωδα, σὰν τῆς γάτας. Φτάνει: στὴν πόρτα τοῦ γραφείου. Ἀνοίγει καὶ μπαίνει. 'Όλα εἶναι κατασκότεινα. Αὐτὸς ὅμως, μὲ τὰ ὑπερφυσικά του μάτια, διακρίνει: τὸ κάθε τι, καθαρῶτα. Προχωρεῖ λοιπὸν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ βαρὺ γραφεῖο τοῦ Κόλλινς. Ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πίσω ἀπὸ τὴ λεπτὴ κουρτίνα, βλέπει: τὴ σιλουέτα ἐνὸς ἀστυνομικοῦ, πού στέκει ἀκίνητος. 'Ο Πλανητάνθρωπος σκέπτεται:

'Ο κ. Κόλλινς ἔχε: προφυλάξεις ἀκόμα καὶ γιὰ τίς... ἐναέριες ἐπισκέψεις, πού θὰ μπορούσε νάχῃ! Αὐτὸ σημαίνει: δέβια, ὅτι φοβάται: ἐμένα, περισσότερο ἀπ' τοὺς κατασκόπους!.... Σίγουρα πιστεύει: πῶς εἶμαι: δικός τους.. Πρέπει νὰ φροντίσω γρήγορα, νὰ τοῦ φύγῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα...

Καὶ ἡ σκέψ: του φτερουγίζει: στὴ Νταίνα. Χαμογελά. Ἐπιχειρεῖ: μετὰ, ν' ἀνοίξῃ ἔνα ἀπὸ τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου. Εἶναι: κλειδωμένο. 'Ο Πλανητάνθρωπος ἀνοίγει: τὰ ὑπόλοιπα, πού εἶναι: ἐκλειδωτά. Μέσα σ' αὐτὰ ὅμως δὲν

υπάρχει τίποτα, πού νά μπο-
ρή νά τοῦ χρησιμεύσῃ. Κατα-
λαβαίνει πῶς μόνο στοῦ κλειδω-
μένο συρτάρι μπορεῖ νά βρῇ
ἐκεῖνο πού πιστεύει ὅτι θά
βρῇ. Στέκεται ἀναποφάσι-
στος. Ξέρεῖ πῶς μ' ἓνα τρά-
δηγμα καί μόνο, μπορεῖ νά τὸ
παραβιάσῃ, ἔστω κι' ἂν τὸ
συρτάρι εἶναι κλειδωμένο, ἔ-
στω κι' ἂν ἔχῃ θωράκισι. Δὲν
θέλει ὅμως νά ξέρῃ κανεὶς ὅ-
τι πέρασε ἀπὸ δῶ. Καὶ τότε
σάν σὲ ὄνειρο θυμάται τὸν
γέρο - ἐπιστήμονα τοῦ Βάλ
καὶ τὰ λόγια πού τοῦ εἶχε
πῆ, πρὶν τρία χρόνια:

«Τὰ μάτια σου θά μποροῦν
νά βλέπουν καὶ τὴ νύχτα, ἀ-
κόμα καὶ πίσω ἀπὸ ἀντικεί-
μενα, πού γιὰ τοὺς ἄλλους,
κοινοὺς ἀνθρώπους, ἀποτε-
λοῦν φραγμὸ στὴν δρασσί-
του!... Θά εἶναι σάν νά ἐκπέ-
μουν τὰ μάτια σου ἀκτίνες
Χ!».

Σκύβει ἐπάνω ἀπὸ τὸ γρα-
φεῖο. Πλησιάζει τὸ κεφάλι του
στὴ γυαλίστερη, δρύϊνη ἐπι-
φάνειά του. Συγκεντρώνει τὸ
υπερφυσικὸ βλέμμα του στοῦ
σημεῖο, πού ἀπὸ κάτω βρισκε-
ται τὸ κλειδωμένο συρτάρι.
Καὶ τότε, σάν ἀπὸ θαῦμα, τὸ
δρύϊνο κάλυμμα τοῦ γραφείου
ἐξαφανίζεται σ' ἐκεῖνο τὸ μέ-
ρος καὶ ὁ Πλανητάνθρωπος
βλέπει στοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ συρ-
ταριού, σάν νά εἶναι ἀνοι-
χτό!

Ἐπάνω — ἐπάνω ὑπάρχει
μὰ κόλλα χαρτιοῦ, γραμμένη
ολόκληρη ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Κόλ-
λινς. Τὴ διαβάξῃ χωρὶς καμ-

μιὰ δυσκολία, ἀπ' τὴν ἀρχὴ
ὡς τὸ τέλος!

Ὅταν ἀνασηκώνεται πάλι,
ἡ ἔκφρασίς του εἶναι παρὰ-
ξενη. Θριαμβευτική. Ὑποχω-
ρεῖ στίς μύτες τῶν ποδιῶν
του καὶ θγαίνει ἀπὸ τὸ γρα-
φεῖο. Κλείνει πίσω του. Φεύ-
γει ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο πού
ἦρθε, ἀποφεύγοντας ὅλους
τοὺς φρουροὺς, πού δὲν μπο-
ροῦν νά τὸν διακρίνουν. Σέ λῆ-
γο βρίσκεται στὸν δρόμο. Καὶ
τότε, ὑψώνει πάλι τὰ χέρια
του, λυγίζει τὰ γόνατα καὶ
τινάζεται ψηλὰ σάν ρουκέττα.
Σέ δυὸ δευτερόλεπτα, τὸν ἔ-
χει καταπῆ τὸ μαῦρο χάος
τῆς νύχτας...

Ὁ Πατατράκ
χάνει... τὸ κρεβάτι!

ΤΟ ΦΩΣ τοῦ δαυλοῦ
τρεμοσβύνει τσιρίζοντας, σ'
ἐκεῖνη τὴν ὑπόγεια σάλα, τὴ
σκαμμένη μὲς στοῦ δράχου. Ἔ-
χουν περάσει δυὸ ὥρες ἀπ'
τὴ στιγμή πού ἔφεραν τὸν Πα-
τατράκ ἀναίσθητο καὶ τὸν ἔ-
κλεσαν στοῦ πέτρινο κελλί, πῖ-
σω ἀπὸ τὴ βαρεῖα, σιδερέ-
νια πόρτα.

Ξαφνικὰ ἀκούγονται ἀπό-
μακροα θέματα, πού σιγὰ -
σιγὰ πλησιάζουν. Ἐρχονται
ἀπ' τὴ μεριά τῆς σκάλας.
Ἀντηχοῦν πολλὴ ὥρα, ὅλο-
ένα καὶ δυνατώτερα. Τὰ σκα-
λιά εἶναι ἑκατοντάδες, ὅπως
ἔχουμε πῆ.

Καμμιὰ φορὰ ὡστόσο, οἱ
ἄνθρωποι πού κατεβαίνουν,
φτάνουν κάτω. Εἶναι πέντε.

“Ολοι έχουν σκεπασμένα τὰ πρόσωπά τους, μὲ μαύρα πανιά. Τοῦ ἐνὸς μόνο τὸ κεφάλι εἶναι σκεπασμένο μὲ μιὰ δολομαυρὴ κουκούλα, μὲ δυὸ τρύπες μονάχα ἀνοιγμένες στὴ θέσι τῶν ματιῶν. Πίσω ἀπ’ αὐτὲς τὶς τρύπες, ἀστράφτουν δυὸ ἄγρια, διαβολικὰ μάτια.

Αὐτὸς εἶναι ὁ μυστηριώδης ἀρχηγὸς τῶν κατασκόπων. Αὐτὸς ποὺ διέταξε τὴν ἀπαγωγὴ τῆς κόρης τοῦ Κόλλινς καὶ ὕστερα τὸν θάνατο τοῦ πατέρα της. Οἱ δυὸ ὅμως διαδοχικὲς ἀποτυχίες ποὺ εἶχε, ἐξ αἰτίας τοῦ Πλανητανθρώπου, φαίνεται πὼς τὸν ἔχουν ἐξαγρώσει. Στὸ βλέμμα του λάμπει μιὰ ἀπερίγραπτη μανία. Οἱ κινήσεις του εἶναι γεμάτες ἀσυγκράτητὴ ὀργή.

Πλησιάζει τὴν βαρεῖα, σιδερένια πόρτα, ποὺ πίσω της εἶναι φυλακισμένος ὁ Πατατράκ. Ταυτόχρονα ἕνας ἀπ’ τοὺς συμμορίτες, τοῦ φέρνει ἕναν καινούργιο, ἀναμμένο δαυλό.

“Ὁ ἀρχὼν τῶν κατασκόπων τὸν παίρνει ἀπ’ τὸ χερὶ του. Πλησιάζει τὴ φλόγα στὸ μικρὸ παραθυράκι τῆς θωρακισμένης πόρτας. Πλησιάζει καὶ τὰ μάτια του καὶ κυττάζει μέσα. “Ἡ ὑποχθόνια, πέτρινη φυλακή, ἔχει φωτισθῇ ἀρκετά. “Απὸ μέσα ἀκούγεται ἡ γκρινιαρική φωνὴ τοῦ Πατατράκ:

— Μπά, ποὺ νὰ σὰς βράσω! Τί τὸ θέλετε τὸ φῶς νυχτιάτικα; Γιά κύττα! Πάνω ποὺ μ’ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος!

“Εσύ ‘σαι, θεῖα Σάρα;

“Ὁ ἀρχικατάσκοπος παραξενεμένος γυρίζει καὶ κυττάζει τοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ τὸν κυττάζουν κι’ ἐκεῖνοι ἀνήσυχτοι. Τὸ φοβερὸ βλέμμα του καρφώνεται ἀπειλητικὸ πάνω στὸν ἕναν ἀπ’ τοὺς προσωπιδιοφόρους.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς ἐχθρὸς μας, μὲ τὶς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητες; λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπὸ θυμὸ.

— Αὐτὸς εἶναι, Ἀρχηγέ!, ἀποκρίνεται μὲ φόβο ἀλλὰ καὶ μὲ πεποίθησι ταυτόχρονα ὁ συμμορίτης. Εἶμαι δέβαιος! Τὸν ἀναγνώρισα ἀμέσως!... Μποροῦν νὰ σὰς τὸ δεβαώσουν καὶ οἱ ἄλλοι...

“Ὁ Πατατράκ φωνάζει πάλι ἀπὸ μέσα:

— “Ἡμαρτον, Θεέ μου! Ποῦ εἶναι, καλέ, τὸ κρεββάτι μου; Στὸ πάτωμα κοιμάμαι; “Ε, αὐτό, εἶναι γιὰ νάνα! “Ἐχασα τὸ κρεββάτι μου! Ποῦ στὴν εὐχὴ εἶναι!

“Ὁ ἀρχικατάσκοπος δίνει νευριασμένος τὸν δαυλὸ σ’ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄλλους τρεῖς.

— Κύτταξε!, διατάζει ἀνυπόμονα.

“Ὁ συμμορίτης παίρνει τὸ φῶς καὶ πλησιάζει στὸ παραθυράκι. Κυττάζει μέσα. Βλέπει τὸν Πατατράκ, ποὺ κυττάζει κι’ αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος τοῦ ξαφνιασμένου. “Υποχωρεῖ ἕνα βῆμα πίσω, ἄθελά του, κατατρομαγμένος. Παραλίγο νὰ τοῦ φύγῃ ὁ δαυλὸς ἀπὸ τὰ χέρια.

— Αὐτὸς εἶναι!, ψελλίζει

μέ φωνή που δὲν ἐπιδέχεται ἀντίρρηση.

Ὁ φυλακισμένος ὥστόσο ἔχει τὶς δικές του ἔγνοιες. Φωνάζει πάλι:

— Καλὲ θείτσα! Τί στέκεσ' ἐκεῖ πέρα; Ἔλα νὰ με βοηθήσης νὰ βροῦμε τὸ κρεβάτι μου! Ἴη! Ἴη! Ἐ, αὐτὸ πιά, εἶναι ἀπὸ τ' ἀνήκουστα! Τώρα λείπουνε καὶ τὰ σανιδάκια τοῦ παρκέ! Τσιμέντο εἶναι τοῦτο δῶ κάτω ἢ πέτρα; Καλὲ ποῦ πήγε τὸ χαλάκι μας;

Ὁ ἀρχὼν τῶν κατασκόπων, δίνει τὸ φῶς σ' ἄλλον συμμορίτη καὶ διατάζει: μὲ σφγμένα δόντια, νὰ κυττάξῃ καὶ ἐκεῖνος. Ἡ ἀπάντησις ὅμως εἶναι καὶ πάλι ἡ ἴδια, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ φοβισμένου προσωποδοφῶντος:

— Αὐτὸς εἶναι, Ἀρχηγέ!

Κι' ὁ Πατατράκ τὸ βολί του.

— Γιά στάσου!, τσιρίζει ἄξαφνα. Νὰ ξέρης λοιπόν, πῶς δὲν δρίσκομαι στὸ δωμάτιό μου! Καὶ τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι... δὲν εἶναι ἀνατολικό! Βέβαια! Ἡ ὑπόθεσις καταντάει μυστήριο! Πότε πήγα ἐγὼ σὲ ξενοδοχεῖο καὶ δὲν τὸ θυμάμαι;

Τὰ μάτια τοῦ ἀρχικατασκόπου ἀστράφτουν ἄξαφνα.

— Προσπαθεῖ νὰ μᾶς ξεγελάσῃ, παρασταίνοντας τὸν ἡλίθιο!, λέει.

Καὶ πλησιάζει πάλι στὸ παραθυράκι μὲ τὸν δαυλὸ στὸ χέρι.

— Ἐσύ ποῦ τόλμησες νὰ παθῇς μὲς ἐντὸς μου, φωνάζει,

νὰ ξέρης ὅτι ἔφτασε τὸ τέλος σου!

Ὁ Πατατράκ μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ δείχνει τὸ στήθος του μὲ τὸ δάχτυλό του.

— Ποῖός, ἐγώ; τσιρίζει.

— Ναί, ἐσύ! Καὶ μὴν προσποῖῃσαι τὸ βλάκα!

— Μὲ προσβάλλετε ὅταν μοῦ λέτε πῶς προσποιούμαι!, φωνάζει μὲ θυμὸ ὁ Πατατράκ. Σᾶς τὸ ἀπαγορεύω!

— Ξεγέλασες τοὺς ἀνθρώπους μου μ' ἐκεῖνο τὸ κόλπο τοῦ ἀεροπλάνου! Τοὺς ἔκανες νὰ πιστέψουν πῶς πετάς στὸν ἀέρα, ἐνῶ πήδηξες μὲ ἀλεξίπτωτο! Φοροῦσες θώρακα καὶ τοὺς ἔκανες νὰ φανταστούν πῶς εἶσαι ἀτρωτὸς στὶς σφαῖρες! Τὸ ἴδιο κι' ἀπόψε ποῦ τοὺς περιμένεις, ἀντίκρι στὸ σπίτι τοῦ Κόλλινς! Ἐμένα ὅμως δὲν με ξεγελάς μὲ τέτοια βλακώδη τεχνάσματα! Τώρα εἶσαι αἰχμάλωτός μου καὶ δὲν πρόκειται νὰ θυγῇς ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα!

Ὁ Πατατράκ ἔχει ἀρχίσει νὰ τρέμῃ ὀλόκληρος ἀπ' τὸν φόβο του. Ἀπ' τὴ στιγμή ποῦ ἄκουσε γιὰ ἀεροπλάνο καὶ γιὰ πέταγμα στὸν ἀέρα, ἔχει καταλάβει πῶς ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, τὸν νομίζει γιὰ τὸν Πήτερ.

Ὁ ἀρχικατασκόπος γελάει ἀνατριχιαστικά. Τὴ σιωπὴ του ποῦ προέρχεται ἀπ' τὸν φόβο του, τὴ θεωρεῖ ὁμολογία.

— Τώρα θὰ δῇς τί παθαίνον ὅλοι οἱ ἐχθροὶ μου!

μουγγρίζει άγρια. Φέρτε τόν καθηγητή κι' ανάψτε τούς δαυλους!

Οί συμμορίτες στη διαταγή του, τρέχουν οί μισοί ν' ανάψουν τούς δαυλους.

Τό μυστικό
του Κόλλινς

ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ πηγαίνουν κι' ανοίγουν μι' άλλη από τίς βαρείες σιδερένες πόρτες, που υπάρχουν όλογυρα. Βγάζουν από μέσα σέρνοντας έναν άνθρωπο. Είναι κουρελιασμένος κι' από την αδυναμία, δέν μπορεί νά σταθή στα πόδια του. Όλο του τό κορμί είναι γεμάτο ξεραμένα αίματα.

Οί προσωπιδόφοροι τόν πηγαίνουν στον άντικρυνό τοίχο της κυκλικής αίθουσας. Του δένουν τά χέρια μέ αλυσίδες, σέ δυό σιδερένιους χαλκάδες, που είναι ψηλά, στον πέτρινο τοίχο.

Στό μεταξύ αυτό, οί άλλοι δυό κακούργοι έχουν ανάψει καμμιά είκοσαριά δαυλους, που βρίσκονται όλογυρα. Τώρα στην υποχθόνια σάλα, υπάρχει άπλετο φώς.

Ο άρχων τών κατασκόπων πλησιάζει πάλι στην πόρτα της φυλακής του Πατατράκ.

— Έλα δώ!, διατάζει μέ ψυχρή φωνή. Έλα κοντά νά δής!

Ο Πατατράκ ύπακούει. Ζυγώνει μέ δήματα που τρέμουν. Είναι, όπως συνήθως, στα πρόθυρα της λιποθυμίας,

— Τί... τί θέλετε νά δώ; ρωτάει μέ σδυσμένη φωνή. Τηλεόρασι έχετε;

— Δέν θάχης διάθεσι γι' άστειά μετά από λίγο!, του λέει ο άρχικατάσκοπος σαρκαστικά. Θέλεις νά γίνης κι' έσύ έτσι;

— Π...π...πώς;

— Σάν εκείνον τόν άλυσσοδεμένο άνθρωπο!

Ο Πατατράκ κυττάζει άντίκρυ και κτρινίζει: σάν λευό-νι.

— Δέν... δέν θέλω νά προσβάλω τόν κύριο, μουρμουρίζει: μισοπεθαμένος. Προτιμώ όμως νά μείνω όπως είμαι!

— Μπράβο!, κάνει μ' ένθουσιασμό ο φοβερός άνθρωπος. Λοιπόν αυτός έγινε έτσι, γιατί δέν μιλάει! Είναι μεγάλος πεισματάρης! Κοντεύει νά πεθάνη απ' τά βασανιστήρια και δέν λέει ν' ανοίξη τό στόμα του! Άν δέν μιλήσης κι' έσύ, θά πάθης τά ίδια!...

Ο Πατατράκ δέν καταλαβαίνει: και πολλά πράματα. Άντίθετα φαίνεται νά ήσυχάζη κιόλας.

— Ά, εντάξει!, λέει μ' άνακούφισι. Έγώ αν έχω ένα ελάττωμα, γιά νά ξέρετε, είναι: που μιλάω πολύ! Η θεία Σάρα δέν κάνει άλλο, από τό νά μου λέει συνεχώς νά τό δουλώσω! Πέστε μου τί σας άρέσει: νά σας πω κι' έγώ άρχίζω και δέν σταματάω!

— Μη βιάζεσαι! Έχεις σειρά μετά απ' αυτόν!, του λέει άπεληκτικά ο άρχικατάσκοπος. Κάθησε εκεί που βρι

σκεσαι· και κύττα μόνο. Θά σου κάνη καλό... Νά με θυμηθής: Μετά από λίγο, δέν θά χης πιά ὄρεξι· γιὰ χούμορ!

Εἶναι φανερό πὼς ὁ ἀρχηγὸς τῶν κατασκόπων πιστεύει πάντα, ὅτι ὁ Πατατράκ τὸν κοροϊδεύει καὶ προσποιεῖται τὸν βλάκα. Γόν· ἀφήνει ὅμως γιὰ τὴν ὥρα καὶ πηγαινέει κοντὰ στὸν ἄλλον αἰχμαλώτῳ του. Δατάζει τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τοῦ ρίξουν ἓναν κουβά νερό, γιὰ νὰ τὸν συνεφέρουν. Ἔτσι· καὶ γίνε-ται.

Ὁ βασανισμένος ἀνθρωπος, στὴν ἐπαφὴ τοῦ παγωμένου νεροῦ, συνέρχεται. Τινάζει τὸ κεφάλι· ἀδύναμα κι' ἀνοίγει τὰ μάτια. Στὴ θέα τοῦ κακούργου μὲ τὴν κουκούλα, ἔα δυνατό ἀνατρίχασμα περνάει ὁλόκληρο τὸ κορμὶ του.

Ὁ ἀρχικατάσκοπος γελά σαρδόνια.

— Καθηγητὰ Κόλλινς, τοῦ λέει μοχθηρά, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θά μιλῆσης στὸ τέλος! Δέν πρόκειται νὰ σ' ἀφήσουμε νὰ πεθάνης, ὅπως ἐλπίζεις! Οἱ ἀνθρώποι μου εἶναι ἐπιστήμονες σ' αὐτὴ τὴ δουλειά! Μποροῦν νὰ σέ κρατήσουν μῆνες ὁλόκληρους στὴ ζωὴ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σέ βασανίζουν!... Δέν θ' ἀντέξεις λοιπὸν ὡς τὸ τέλος. Εἶσαι ἀνθρωπος καὶ τὰ νεύρα σου θά σπάσουν. Καλύτερα νὰ μιλῆσης ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ γλυτώσης ἀπ' αὐτὴ τὴν κόλασι, πού εἶναι ἀνώφελη. Ἔτσι κι' ἄλλοιῶς, τὸ ἀποτέλεσμα

θά εἶναι τὸ ἴδιο.

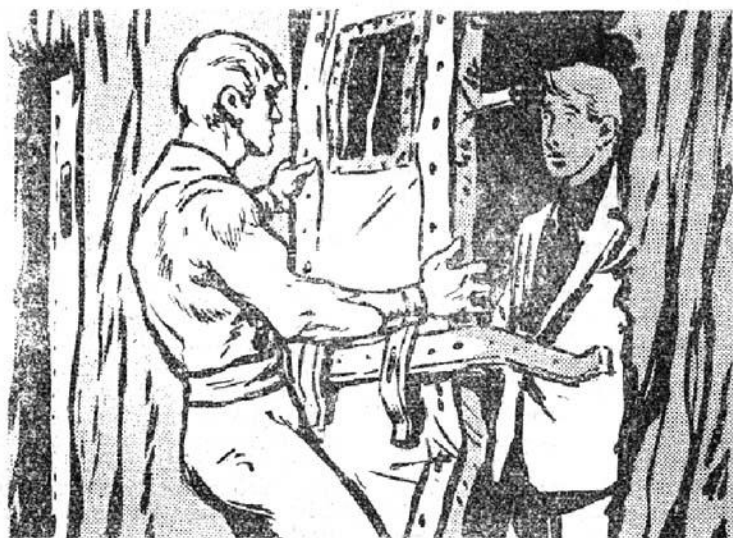
— Δέν θά σοῦ πῶ οὔτε μὰ λέξι, τέρας!, δογγάει ἀδύναμα ὁ αἰχμαλώτος. Ἀπὸ μένα, δέν θά μάθης ποτὲ τὸ παραμικρό, ὅ,τι κι' ἂν μοῦ κάνης! Ἐσὺ ὅμως, δέν πρόκειται νὰ γλυτώσης! Τὸ παδί μου θά πάρη ἐκδίκησι μὰ μέρα...

Ὁ ἀρχὼν τῶν κατασκόπων γελάει πάλι, εἰρωνικά.

— Ἐννοῶ σου καὶ δέν θά γλυτώση κι' αὐτός!, λέει μὲ παγερὴ φωνή. Γιὰ τὴν ὥρα τοῦχω δέσει τὰ χέρια. Δέν τολμάει νὰ χρησιμοποίησῃ τὰ στοχεῖα πού ἔχει ἐναντίον μου, ἀφοῦ κρατῶ τὸν πατέρα του αἰχμαλώτῳ! Ξέρε; ὅτι, στὸ παραμικρό πού θά κάνη, μπορῶ νὰ σέ σκοτώσω!

— Ὁ γιός μου δέν θά λογαρήσῃ τὴ ζωὴ μου!, μουγγρίζει μὲ πείσμα ὁ αἰχμαλώτος.

— Νά, ὅμως, πού τὴν ὑπολογίζει πολὺ! Ξέρε; τὸ μέρος πού βρίσκομαστε. Μὰς πρόδωσε ἓνας δικός μας, πού δέν ζῇ ὅμως πιά... Γιατί δέν στέλνει τὴν ἀτυνομία νὰ μὰς συλλάβῃ; Τὸν προκαλῶ νὰ τὸ κάνη! Ναί, καθηγητὰ Κόλλινς! Γι' αὐτὸ δέν ἀφήνω αὐτὸ τὸ καταφύγιο, μ' ὅλο πού ἐκεῖνος τὸ γνωρίζει! Γι' αὐτὸν βλέπεις, δέν εἶσαι μόνο πατέρας του ἀλλὰ καὶ ὁ μεγαλύτερος ἐπιστήμων τῆς Ἀμερικῆς. γύρω ὅπο τὴν ὑπόθεσι τοῦ Διαστήματος! Κι' οὔτε θά φύγω ποτὲ ἀπὸ δῶ, γιατί ὁ γιός σου θά πεθάνῃ

— Για φαντάσου κουταμάρα!, λέει. Στιγμή δὲν μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό, πῶς... ἀνοίγει ἔτσι!

γρήγορα! Μίλησε τώρα, πρὶν χάσω τὴν ὑπομονή μου! Ποῦ εἶναι κρυμμένος ὁ τύπος τοῦ Διαπλανητικοῦ Βλήματος Χ —25;

— Δὲν θὰ τὸ μάθης ποτέ!, ψιθυρίζει ὁ γέρος ἐπιστήμων, κουνώντας μ' ἀπελπισία τὸ κεφάλι του. Μπορεῖ νὰ κάνης πολλά κακὰ ἀκόμα... Αὐτὸ ὁμῶς δὲν θὰ τὸ μάθης ποτέ... ἀπὸ μένα!

— Θὰ τὸ δοῦμε!, μουγκρίζει ἄγρια ὁ ἀρχικατάσκοπος.

Καὶ κάνει ἓνα νεῦμα στοὺς προσωποδρόμους. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ποὺ κρατᾷ μὴ παρὰ ξένη συσκευή, πλησιάζει.

Εἶναι γαντοφορεμένος. Στὸ ἓνα του χέρι βαστάει ἓνα μέταλλο, ἐνωμένο μὲ σύρμα μὲ τὴ συσκευή. Τὸ ἀκουμπᾷ στὸ γυμνὸ στήθος τοῦ γέρου. Ἐκείνου τὸ σῶμα συγκλονίζεται ὁλόκληρο. Ἀφροὶ βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του, ἀπ' τοὺς φοβεροὺς πόνους ποὺ αἰσθάνεται. Βογγάει ἀνατριχαστικά.

Ὁ ἀρχικατάσκοπος κάνει νεῦμα στὸν ἀνθρώπο του νὰ σταματήσει.

— Θὰ μιλῆσης, Κόλλινς; ρωτᾷ μεθοδρᾷ.

— Ποτέ!, γρυλλίζει ὁ καθηγητὴς μὲ σφιγμένα δόντια.

Καὶ σ' ἓνα καινούργιο νεῦ-

μα ό κακοποιός με τη συσκευή ξαναρχίζει.

Ό Πατατράκ άπ' τόν πα-
ραθύράκι: τής φυλακής του,
βάζει τις φωνές:

— Άφήστε, καλέ, τόν άν-
θρωπο! Δέν ντρεπόσατε;
Είναι καί μεγαλύτερός σας!
Άφήστε τον καί μιλάω εγώ
για δύο, άν σάς κάνη κέφι!
Δέν άκούτε;

Τά μαρτύρια όμως συνεχί-
ζονται.

Ό Πατατράκ βασανίζεται
κι' αυτός μαζί με τόν γερο-
έπιστήμονα. Δέν άντέχει νά
βλέπη τέτοια μαρτύρια καί
ν' άκούη τέτοια σπαρακτικά
βογγητά.

— Μίλησε κι' εσύ, κακο-
μοίρη!, φωνάζει μ' όλη του
τή δύναμη. Πάει νά τραδάς
τόσα μαρτύρια, μονάχα για...
τόν τύπο; Πές τους πού είναι
κουμμένος! Πές τους, γιατί
θά... λιποθυμήσω! Δέν λυπά-
σαι έμένα, τουλάχιστον;

Άλλά φυσικά ούτε τόν ά-
κούει ό δύστιχος καθηγητής,
μές στό φοβερό μαρτύριό
του. Οί κραυγές του καμπα-
νίζουν άπαισία στους πέτρι-
νους τοίχους τής ύποχθόνιας
σάλλας...

Ό Πλανητάνθρωπος
έρχεται

Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩ-
ΠΟΣ, άνεβαίνει σάν πουλί
στόν ούρανό. Σχίζει τόν άέρα
με τρομακτική ταχύτητα. Τά
ταξίδια του έτσι, κρατάει πο-
λύ λίγο. Σέ δευτερόλεπτα με

σα, έχει αφήσει τόν κέντρο
τής Νέας Υόρκης καί βρίσκει

Άρχίζει ν' άνεβαίνει βλαστημών-
τας, με τόν φανάρι στό χέρι,

ται πάνω σ'ε μιὰ από τις έξοχες της. Σταματάει στον άέρα, σάν ελκώπτερο! Τά υπερφυσικά μάτια του κυττάζουν τή γή, κάτω άπ' τά πόδια του, μέ τήν ίδια εύκολία, σάν νάναι μεσημέρι. Βλέπει ένα μεγάλο, άκατοίκητο κτίριο. Μοιάζει μέ εγκαταλειμμένο έργοστάσιο.

Παίρνει μιὰ βουτιά χωρίς δισταγμό. Κατευθύνεται προς τό μέρος του. Σ'ε δύο δευτερόλεπτα, έχει προσγειωθεί στην έρημη σκεπή του.

Άρχίζει νά έρευνά εκεί πάνω. Σίγουρα κάποιο μέρος θά υπάρχει, άπ' όπου νά μπορέ νά γλυστρήσει στο έσωτερικό. Πραγματικά, στο τέλος, ανακαλύπτει έναν φωταγωγό. Είναι κλειδωμένος κι άμπαρωμένος από μέσα. 'Ο Πλανητάνθρωπος, όμως, δέν στενοχωρείται γ' αυτό. Πάνει τό σκέπασμά του μέ τά ήράκλεια χέρια του και μέ μιὰ μικρή κίνηση τό άποσπά, σάν νά ήταν ένα φτερό επάνω στη στέγη!

Άκούγεται ώστόσο ένα δυνατό και ξερό τρίξιμο, πού κάνουν τά καρφιά, θγαίνοντας άπ' τή θέση τους και ή κλειδαριά πού σπάει.

'Ο Ιπτάμενος Τιμωρός μένει άκίνητος και στήνει τ' αυτί του. Περνούν μερικά λεπτά κι' από τό έσωτερικό του κτίριου, δέν ακούγεται ό πασαμκρός ήχος. Άποφασιστικά τότε, περνάει τό υπέροχο κομμάτι του από τήν τρύπα και γλυστράει μέσα.

Βρίσκεται στη μεγάλη αί-

θουσα του παλιού έργοστασίου. Τό πάτωμα είναι άρκετά μέτρα κάτω από τά πόδια του. Ένας άλλος άνθρωπος, δέν θά μπορούσε νά κατέβη χωρίς σκάλα. 'Ο Πλανητάνθρωπος όμως αφήνει τό κομμάτι του νά πέσει προς τά κάτω. Πετώντας σάν πουλί, κατεβαίνει άργά - άργά και τά πόδια του αγγίζουν άθόρυβα τό δάπεδο. Πάλι άφουγκράζεται. Πάλι δέν ακούει κανέναν ύποπτο θόρυβο.

Η ακοή του, όπως και ή όρασίς του, έχει γίνει κι' αυτή ύπερφυσικά ισχυρή. Κι' ένας συμμορίτης νά υπήρχε κρυμμένος σ'ε δέκα μέτρα άπόσταση θάκουγε τό δίχως άλλο τήν ανάσα του.

Ήσυχασμένος προχωρεί μέσα στην αίθουσα, πού είναι γεμάτη μέ άραχνοσμένα, μεγάλα μηχανήματα. Δέν άργεί νά θεασθή, πώς μέσα δέν υπάρχει κανείς. Περνάει τότε από μιὰ πόρτα στό βάθος. Κατεβαίνει κάτι σκάλες. Φτάνει στον κάτω όροφο. Είναι χωρισμένο στα δύο αυτό τό μέρος. Υπάρχει άλλη μιὰ μεγάλη αίθουσα μέ παλιές μηχανές. Τό δεύτερο τμήμα θά τό αποτελούσαν γραφεία, τόν καιρό πού τό έργοστάσιο λειτουργούσε.

'Ο Πλανητάνθρωπος έρευνά παντού. Πάλι χωρίς αποτέλεσμα όμως. Στο τέλος μόνο ανακαλύπτει, στο πίσω μέρος ενός γραφείου, μιὰ μικρή πόρτα. Πίσω της άρχίζει μιὰ εύλινη σκαλίτσα. Τήν κατεβαίνει. Τά σανίδια της, πα-

μπάλα:α και σάπια, τρίζουν κάτω από το βάρος του. Όταν φτάνει στο τέρμα της, κυττάζει: ολόγυρά του. Βρίσκεται σ' ένα χαμηλοτάβανο δωμάτιο, που μυρίζει σκόνη και μούχλα. Είναι κατασκότεινο. Αυτό δεν εμποδίζει τον Πλανητάνθρωπο, να εξακριβώσει πως είναι γεμάτο με παλιά, σαραβαλασμένα επιπλα και άχρηστα κομμάτια από μηχανές, τυλιγμένα με άραχνες. Με απογοήτευσι: εξακρίβώνει, πως η αποθήκη αυτή, δεν έχει καμμιά απολύτως έξοδο. Καμμιά πόρτα και κανένα παράθυρο. Μένει αναποφάσιστος. Είναι: βέβαιος ότι δεν μπορεί να κάνει λάθος. Ο αδελφός του πρέπει να βρίσκεται εδώ μέσα. Μαζί και ο καθηγητής Κόλλινς, ο πατέρας του άστυνόμου και παπούς της Ντάινας. Το έχει διαβάσει σ' εκείνο το έγγραφο, στο κλειδωμένο συρτάρι: του γραφείου του άστυνόμου, που είναι σαν μιά διαθήκη, σε περίπτωση θανάτου του.

Σαν κάτι να σκέφθηκε, καρφώνει: άξαφνα το αέτσιο βλέμμα του στο πάτωμα. Μιά ανατριχίλλα περνάει άμέσως το άτσαλένο κορμί του. Μέσα στο πηχτό σκοτάδι, διακρίνει: πολλές πατημασιές, στην παχιά σκόνη που καλύπτει τα πάντα. Τις ακολουθεί χωρίς δισταγμό. Φτάνει σ' ένα σημείο, που οι πατημασές σταματούν. Σ' αυτό το σημείο δεν υπάρχει τί-

ποτα, μόνο που οι πατημασές σταματούν απότομα.

Ο Πλανητάνθρωπος δεν απογοητεύεται. Γονατίζει. Σκύβει: το κεφάλι του κοντά στο δάπεδο, στο σημείο που δεν υπάρχουν πατηματα. Το τρομέρο βλέμμα του συγκεντρώνεται εκεί και μένει ακίνητο. Το πάτωμα τότε χάνεται για μιά στιγμή κι' ο άτσαλένιος Τιμωρός διακρίνει μιά στενή, πέτρινη σκάλα, που αρχίζει από εκεί και κάτω! Η ύποχθονιά σκάλα, μοιάζει σαν να καταβαίνει στο κέντρο της γής...

Σηκώνει: το χέρι του, έτοιμος να διαλύσει τα σανίδια που πατάει, με μιά γροθιά. Δεν αποτελείώνει όμως την κίνησή του. Σκέπτεται πως μ' αυτόν τον τρόπο, μπορεί να τον άκουσουν από κάτω και να κάνουν κακό στον άδελφό του ή να τον χρησιμοποιήσουν για να τον έκβιάσουν. Αρχίζει να ψάχνει ολόγυρα, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει τον μηχανισμό, που άνοίγει εκείνη τη μυστική κρύπτη. Μ' όλο που βλέπει τα πάντα καθαρώτατα, δεν βρίσκει: πιεθε να εκείνο που γυρεύει. Πιέζει τα σανίδια ένα - ένα, μετακινεί τα παλιά μηχανήματα που γεμίζουν την αποθήκη, τίποτα όμως. Σταματάει την έρευνα άπογοητευμένος. Και τότε, με μιά καινούργια σκέψη, ξαναγονατίζει κάτω κι' άκουμπάει το ατί του στο πάτωμα.

Άκούει άχνα κάποιο σφύριγμα κι' έναν ρυθμικό χτύ-

πο, σάν κάποιος νά χτυπάη σέ ξύλο τὰ δάχτυλά του, στὸν σκοπὸ τοῦ τραγουδιού. Τὰ μάτια του λάμπουν θριαμβευτικά. Ὅπως τὸ φαντάστη κε, κάποιος φύλακας ὑπάρχει ἐκεῖ, κοντὰ στὴν εἴσοδο τῆς ὑποχθόνιας κρύπτης.

Ἀδίστακτα πιά ὁ Πλανητάνθρωπος, χτυπάει τρεῖς φορές, σὲ ἀραϊὰ διαστήματα τὸ πᾶτωμα μὲ τὸ χέρι του. Μετὰ στῆναι πάλι τὰ τρομερὰ μάτια του καὶ κυττάζει κάτω ἀπ' τὰ σανίδια.

Τὸ σφύριγμα κι' ὁ ρυθμικός χτύπος, ἔχουν σταματήσει ἀπὸτομα. Ἀκούγονται γὰρ τίσια δῆματα, πού ἀνεβαίνουν τὴν πέτρινη σκάλα. Ἐνας κοινὸς ἄνθρωπος, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τ' ἀκούσῃ. Σὲ λίγο βλέπει τὸν συμμορίτη πού ἀνεβαίνει τὴ σκάλα. Κρατᾷ στὰ χέρια του ἓνα πιστόλι. Τὸ βλέμμα του εἶναι ἀνήσυχο ἀλλὰ καὶ σκληρό. Στέκεται ἀκίνητος καὶ κυττάζει τὴν ὁροφή, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Δὲν κάνει ὅμως καμμιὰ κίνησι γιὰ ν' ἀνοίξῃ. Περιμένει.

Περιμένει κι' ὁ Πλανητάνθρωπος, κρατώντας τὴν ἀνάσα του. Τέλος, ὁ ἄλλος, ἀπλώνει τὸ χέρι του σ' ἓνα σημεῖο τοῦ τοίχου καὶ κατεβάζει ἓναν μοχλὸ.

Ἐκεῖνος
ἐπεμβαίνει!

Ο ΑΤΣΑΛΕΝΙΟΣ Τιμωρὸς μ' ἓνα λαστιχένιο πή-

δημα, πετιέται πίσω ἀπὸ κάποιο παλιὸ ἐπιπλο. Ταυτόχρονα βλέπει κατὰπληκτος τὸ πᾶτωμα, στὸ σημεῖο πού δρισκόταν ἓνα δευτερόλεπτο πρὶν, νὰ μετακινήται. Στρέφεται σὲ κάποιον ἀόρατο ἄξονα κι' ἀφήνει ἀνοιχτὸ ἓνα τετράγωνο, ἀρκετὸ γιὰ νὰ χωρέσῃ νὰ περάσῃ ἓνας ἄνθρωπος.

Δὲν σαλεύει ἀπ' τὴ θέσι του.

Τὸ ἀνοιγμα μένει γιὰ λίγο ἄδειο. Ὑστερα ἐμφανίζεται πρῶτα ἓνα πιστόλι καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο τὸ μασκοφορεμένο κεφάλι τοῦ συμμορίτη.

Ὁ Πλανητάνθρωπος πάλι μένει στὴ θέσι του.

Ὁ συμμορίτης κυττάζει ὁλόγυρα ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ διακρίνῃ κάτι στὰ σκοτεινά. Ἐαφνικὰ ἓνα κλεφτοφάνερο ἀνάβει στὸ ἐλεύθερο χέρι του. Ἡ δυνατὴ ἀλλὰ λεπτὴ δέσμη του, κάνει τὸν κύκλο τοῦ δωματίου, φωτίζοντας τὰ ἀραχνιασμένα παλαιοσίδερα.

— Διάβαλε!, μουρμουρίζει ἄξαφνα ὁ συμμορίτης. Κι' ὅμως, ἂν δὲν τρελλάθῃκα, ἄκουσα κάτι χτύπους!

Καὶ ρωτᾷ κάπως δυνατῶτερα καὶ διστακτικὰ:

— Εἶναι κανεῖς ἐδῶ;

Δὲν παίρνει ἀπάντησι. Ἀνεβαίνει τότε ἀπὸ τὴν καταπακτὴ, βλαστημώντας σιγά. Μὲ τὸ φανάρι στὸ ἓνα χέρι καὶ τὸ πιστόλι στὸ ἄλλο, ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ παντοῦ. Δὲν ἀργεῖ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ φτάσῃ καὶ στὸ μέρος πού εἶναι κρυμμένος ὁ Πλανητάνθρωπος. Δὲν προλαβαίνει δ-

μως νά κάνη τίποτα.

Ο άπσαλένιος Τιμωρός πετιέται μ' άστραπιαία ταχύτητα από την κρυφώνα του. Του δίνει ένα χτύπημα στην κορφή του κρανίου του, με την κόψη της παλάμης. Ο κακοποός βγαζει έναν πνιχτό βόγγο κι' αρχίζει νά πέφτη.

Ο Πλανητάνθρωπος του άρπάζει τὸ πιστόλι καὶ τὸ φανάρι, γιὰ νά μὴν κάνουν θόρυβο πέφτοντας κι' αμέσως ύστερα άρπάζει καὶ τὸν ἴδιο στὴν ἀγκαλιά του. Τὸν ἀφήνει μαλακὰ κάτω. Ὑστερα, χωρὶς νά χάσομερήσή καθόλου, χώνεται στὴν καταπακτή κι' αρχίζει νά κατεβαίνει τὴν στενὴ, πέτρινη σκαλίτσα.

Λίγο παρακάτω, στὴν ἀρχὴ τῆς ἀκόμα, ὑπάρχει ἓνα δωματιάκι, σὰν φυλάκιο. Καταλαβαίνει πὼς ἓνας συμμορίτης μένει μόνιμα ἐκεῖ πέρα καὶ πὼς ἡ καταπακτὴ ἀνοίγει μόνο ἀπὸ κάτω. Ἔτσι, κανεὶς ἀπ' ἐξω, δὲν θὰ μποροῦσε νά τὴν ἀνακαλύψῃ!

Προχωρεῖ κι' ἄλλο. Δὲν εἶχε φανταστῇ πόσο θαθεῖα θὰ κατέβαινε αὐτὴ ἡ ἀτέλειωτὴ σκάλα. Ξαφνικά, ἐκεῖ πού κατεβαίνει ἀκούει κάτ' ἀπόμακρα βογγητά.

Εἶναι οἱ κραυγὲς τοῦ δύστιχου καθηγητῆ Κόλλινς, πού τὸν βασανίζουν.

Ο Πλανητάνθρωπος ἀνυπομονώντας καὶ γεμάτος ὀργή, φοβούμενος πὼς τὰ βογγητὰ ἐκείνα μπορεῖ ν' ἀνήκουν καὶ στὸν ἀγαπημένο του ἀδελφό, παίρνει μιὰ τρομακτικὴ βουτιά μετὰ τὸ κεφάλι

καὶ ἀρχίζει νά κατεβαίνει πετώντας πάνω ἀπὸ τὴ στροφουριστὴ, πέτρινη σκάλα, σὰν αἰετός!

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔχει φτάσει στὸ τέρμα τῆς. Ἡ εἰκόνα πού ἀντικρύζουν τὰ μάτια του, καθὼς στέκεται ὀρθίος στὰ πόδια του, εἶναι ἀνατριχαστικὴ, γνωστὴ ὅμως σ' ἐμᾶς...

* * *

Γιὰ μιὰ στιγμή τὰ βογγητὰ τοῦ ἀτυχου καθηγητοῦ, τὰ σκεπάζει μιὰ διαπεραστικὴ, ἔντρομη κραυγὴ:

— Ἐ κ ε ἰ ν ο ς! Χίλιοι διαβόλοι!

Ὅλα σταματοῦν. Ὁ βασιανιστὴς μετὰ τὴ συσκευή μένει μετὰ τὸ χερί μετέωρο, καθὼς στρέφει τὸ κεφάλι. Καὶ ὅλοι ἔχουν στρέψει τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος πού κτυπάει ὁ σύντροφός τους, αὐτὸς πού ἔχει πρωτοεἰδῇ τὸν Πλανητάνθρωπο, στὴν ἀρχὴ τῆς σκάλας.

Καινούργιες ἔντρομες κραυγὲς σήχίζουν τὸν ἀέρα. Ὅλοι ὀπισθοχωροῦν τρομοκρατημένοι.

Μόνο ὁ ἀρχικατάσκοπος μένει ἀκίνητος, μετὰ τὰ μάτια ὅμως γουρλωμένα πελώρια, ἀπὸ ἐκπληξί καὶ λύσσα.

— Πὼς δαίμονα βγήκε ἀπὸ κεῖ μέσα; ψελλίζει.

Νομίζει πὼς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ αἰχμάλωτός του, γιὰ τὸ πρόσωπό του εἶναι ἐντελῶς ὅμοιο μετὰ τοῦ Πατατράκ. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, ἀκούγεται καὶ ἡ τσιριχτὴ φωνὴ τοῦ δίθυμου ἀδελφοῦ τοῦ Πλανη-

τανθρώπου, μέσ' από τὸ κελί του:

— Σὰν τὰ μάραθα! Νὰ καὶ τ' ἀδερφάκι μου! Τώρα ἔχουμε ἀπάρτια! Πήτ, ἀρχισέ τους στὶς μπουνιές, νὰ χαρῆς! Πρῶτα ἐκείνον τὸν ψηλό! Μοῦ εἶπε πῶς προσποιούμαι τὸ βλάκα! Δόσ' του τὰ δόντια στὸ χέρι, νὰ τὰ κἀνὴ κομπολόι!

— Εἶναι δίδυμα ἀδελφία!, ψελλίζει ὁ ἀρχικατάσκοπος κατάπληκτος.

Κι' ὕστερα ἀμέσως, καινούργια λύσσα ἀστράφτει στὸ βλέμμα του.

— Σκοτώστε τον!, οὐρλιάζει ἄγρια. Σκοτώστε τον, βλάκες! Τί τὸν κυττάτε;

Οἱ μασκφόροι τραβοῦν ἀστραπαῖα τὰ πιστόλια τους κι' ἀρχίζουν νὰ ρίχνουν ὅλοι μαζί, ἐναντίον τοῦ Πλανητανθρώπου. Ἐκεῖνος στέκεται ἀπαθὴς καὶ τοὺς κυττάζει χαμογελώντας, καθὼς οἱ σφαῖρες χτυποῦν πάνω στὸ ἄνωγο κορμὴ του κι' ἐξωστρακίζονται.

— Φοράει θώρακα!, ξαναφωνάζει ὁ ἀρχικακούργος. Χτυπάτε τον στὸ κεφάλι καὶ στὰ πόδια!

Οἱ νεκροὶ
δὲν μιλοῦν!

ΟΥΤΕ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁμως, τὸ χαλάζι οἱ σφαῖρες ποὺ τοῦ ρίχνουν, δὲν ἔχουν καὶ νένα ἀποτελεσμα. Τώρα ὁ ἀρχικατάσκοπος κάνει μιὰ κίνησι τρόμου. Νοιώθει τὸ μυαλό του νὰ σαλεύει. Ὅπι-

σθοχωρεῖ μηχανικὰ δυὸ δῆματα κι' ἡ πλάτη του ἀκούμπάει στὸν πέτρινο τοῖχο τῆς ὑποχθονίᾳς αἰθούσας. Ἐαφνικὰ ὅμως, μὲ μιὰ καινούργια ἀναλαμπή, οὐρλιάζει πάλι:

— Ἀρπάξτε τὸν ἄλλον κι' ἂν κἀνὴ τίποτα ἐναντίον μας, σκοτώστε ἐκείνον!

Οἱ κακοποιοὶ ρίχνονται στὴν ἀμπαρωμένη πόρτα, μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια. Δὲν προλαβαίνουν ὅμως νὰ φτάσουν καλὰ - καλὰ.

Ὁ Πλανητάνθρωπος κάνει μιὰ ἐκπληκτικὴ βουτιά στὸν ἄερα, σὰν πραγματικὸ γεράκι. Σὲ λιγώτερό ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο δρίσκειται μπροστά τους καὶ τοὺς τινάζει πέτρα, μὲ τίς ἡράκλειες γροθιές του. Οἱ συμμορίτες πέφτουν τέσσερα καὶ πέντε μέτρα μακριὰ καὶ μένουν ἀκίνητοι, ἀναίσθητοι.

Ὁ ἀτσαλένιος Τιμωρὸς γυρίζει ἀπειλητικὸς πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀρχοντα τῶν κατασκόπων. Ἐτοιμάζεται νὰ ριχτῇ καταπάνω του.

Ἐκεῖνος ἔχει τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του κι' αὐτὴ τὴ στιγμή πιέζει ἓνα σημεῖο τῆς πέτρας. Ὁ θράχος στριφογυρίζει μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα τότε καὶ ὁ ἀρχικατάσκοπος ἐξαφανίζεται πίσω του. Τὴν ὥρα ποὺ χάνεται ἔτσι ἀπροσδόκητα, κάτω ἀπ' τὰ ἐκπληκτικὰ βλέμματα τοῦ Πλανητανθρώπου, ἀκούγεται ἡ λυσσασμένη φωνή του νὰ λέη:

—Θὰ τὰ ξαναποῦμε, ἱπτάμενε ἄνθρωπε! Τὴν ἄλλη φο-

ρά θάνα· ή σειρά μου!

Ο Πλανητάνθρωπος μένει μαρμαρωμένος. Έτοιμάζεται να όρμηση και να ρίξη την πέτρινη, κρυφή πόρτα. Σκέπτεται όμως ό·τι, έτσι, θάνα· σαν να ύπογράφη την καταδί· κη του Πατατράκ και του κειθιγητή Κόλλινς. Μένουν ά· κόμα ζωντανό· ό θασανιστής — πού έχει πετάζει τη συ· σκευή του και τρέχει να φύ· γη προς τη σκάλα και ό όλ· λος συμμορίτης πού τον έχει αφήσει άναίσθητον επάνω.

Αντί να κυνηγήση αυτόν λοιπόν, ρίχνεται με μιά και· νούργια, τρομακτική βουτιά, έναντίον του θασανιστή. Με μιά γραβιά στο πρόσωπο, τον στέλνει να συναντήση τους συντρόφους του, στο πέ· τρινο δάπεδο. Ύστερα τρέ· χει προς τó μέρος του Κόλ· λινς. Με δυό απλές κινήσεις, ξεκαλλάει από τον δρά· χο τους σιδερένιους χαλκάδες πού τον κρατούν δεμένον και τον έλευθερώνει. Τον άκου· υπάει προσεκτικά κάτω. Ο δύστυχος δογγάει άκόμα σπασακτικά.

Ο Πατατράκ σ' αυτό τó μεταξύ, παρακολουθεί τά πάντα άπ' τó παραθυρά· κι του.

Δέν προλαβαίνει να πη τί· ποτα όμως. Ο Πλανητάνθρω· πος άρπάζει την άσήκωτη, θωρακισμένη πόρτα και μ' έ· να δυνατό τίναγμα, την τρα·

βάει έξω και την ξεκολλάει από τον δρά· χο, μαζί με την πελώρια μπάρα.

Ο Πατατράκ μένει έκθαμ· βος. Κυττάζει με γουρλωμέ· να μά·τια. Ύστερα ξαφνικά γελάει.

— Για φαντάσου κουταμά· ρα!, λέει. Στιγμή δέν μου πέ· ρασε από τó μυαλό, πώς... ά· νοίγει: έτσι!

* * *

Ένω όμως τά δυό δίδυμα άδελφά· είναι: εύτυχισμένα και χαρούμενα, βέβαια πώς δέν διατρέχουν πιά κανένα κίν·δυνο, ό άρχων των κατα· σκόπων άνεβαίνει τρέχοντας, λαχανιασμένος, μιά δεύτερη μυστική σκάλα, πού άρχίζει πίσω από τον δρά· χο. Την ύ· παρξί της τη γνώριζε μόνο αύ· τός και την είχε κατασκευά· σει: γ·ά να έχη εξασφαλισμέ· νη την ύποχώρησί του σε μιά περίπτωση: ανάγκης, σαν αύ· την πού του παρουσιάστηκε.

Καθώς τρέχει λοιπόν κι' ά· νάμεσα στο λαχανιασμό του, μурμουριζει με διαβολική χαρά:

— "Α! Νομίζει πώς κέρ· δισε ό άνόητος! Του είπα έ· πίτηδες πώς θα λογαριαστού με την «άλλη φορά», γ·ά να φαντάζεται: πώς δέν ύπάρ· χει λόγος να θαστή!... Μόλις φτάσω επάνω, θα πιέσω έναν μεγλό και τά πάντα θα δια· λυθούν.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ύπόδοσις: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ύποκλειστικότητα. Γενικά Έκδοτικά Ύπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιος — Άριθ. τεύχους 2 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228-983

Δημοσιογραφικὸς Δ/ντής: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη, Οἰκονομικὸς Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφίγγος 38.
Προιστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλίου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:	Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:
Ἑτησία δραχ. 100	Ἑτησία δολλάρια 4
Ἑξάμηνος » 55	Ἑξάμηνος » 3

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

τεύχος πὺ κικλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη:

Μία τιτανικὴ πάλη τῶν δυνάμεων τοῦ Καλοῦ, μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ Σκότους!

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ!

Ὁ ἀπαίσιος ἀρχηγὸς τῶν κατασκόπων συνεχίζει τὸ φοβερὸ ἔργο του. Ἡ Ἀμερικὴ καὶ ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἀπειλεῖται!

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ!

Μία σειρά ἀπὸ συγκλονιστικὲς περιπέτειες, πὺ θὰ διαβάσετε μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα!

Μὴ χάσετε τὸ 3ο τεῦχος τοῦ ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΥ!
Θὰ σὰς γοητεύσῃ!

ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΣΟΑ

ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΩ ΣΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΣΟΥ ΝΤΟΝ. ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΞΕΡΩ ΕΙΝΑΙ ΠΩΣ ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΙΣΧΥΟΤΗΤΑ. ΣΕΛΙΣΩ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ Ν' ΑΝΑΚΑΛΥΨΟΥΜΕ ΤΙ ΕΙΝΑΙ.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ, ΟΙ ΟΜΟΙΟΙ ΣΟΥ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΗ ΙΣΧΥΟΤΗΤΑ, ΔΕΝ ΗΡΘΑΝ ΣΤΑ ΔΥΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΠΟΥ ΕΙΧΑΜΕ, ΜΗΠΩΣ ΞΕΡΕΙΣ ΤΙ ΤΟΥΣ ΣΥΚΕΘΗ;

ΔΕΝ ΕΧΩ ΙΔΕΑ ΚΑΘΗΓΗΤΑ!

Ο ΝΤΟΝ
ΦΛΗΤ, ΜΗΧΑ-
ΝΙΚΟΣ ΑΥΤΟ-
ΚΙΝΗΤΟΝ,
ΑΠΟΧΑΙΡΕ-
ΤΑ ΤΟΝ
ΚΑΘΗΓΗΤΗ,
'ΚΑΙ...
ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ,
ΕΞΑΦΑΝΙ-
ΖΕΤΑΙ...

οο οοοοοοοο

